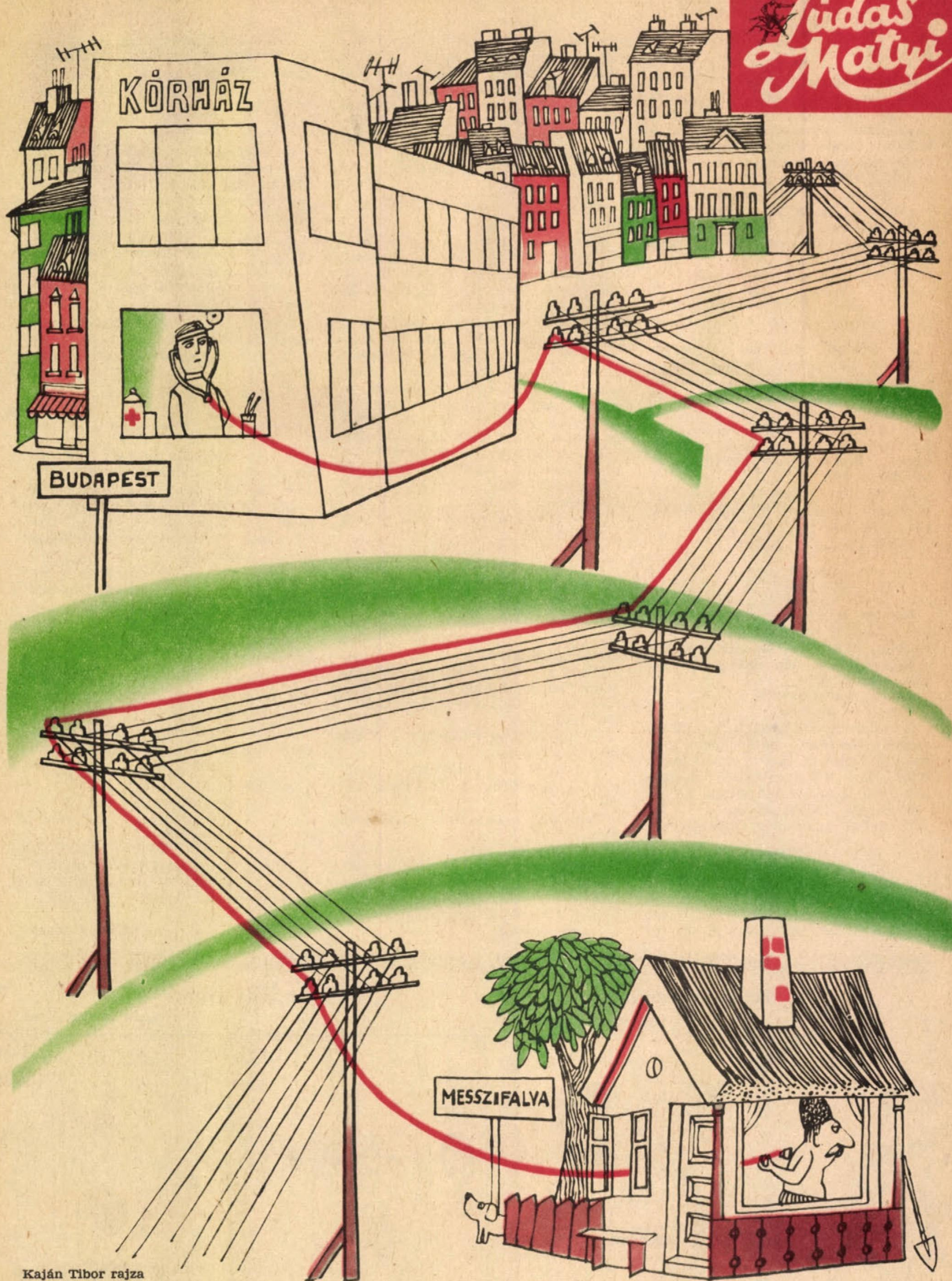
XVIII. évfolyam 43. szám **Ára: 1 forint** 1962. október 25.

Ludas Matyi

Kaján Tibor rajza

Egy most végzett orvos találmánya

Ha mindenki ilyen lenne...

1.

Néhány nappal ezelőtt kiderült, hogy Kemenes F. Ottó, a Bámexbumfért egyik telepvezetője lopott anyagokból építtette a villáját, és a vállalat teherautóin szállíttatta az építkezéshez szükséges cementet, téglákat, faanyagot.

— Kemenesen már csak a csoda segíthet —, mondták a szakértők.

A telepvezető napjai — a fegyelmi-bizottság összeüléséig —, meg voltak számlálva.

Talán már csak órái voltak...

2.

A koraesti órákban Kemenes helyzete válságosra fordult. Újabb visszaéléseket derítettek ki róla. A telepvezető reggel óta semmit sem vett magához, szüntelenül cigarettázott. Barátai, szerettei felkeresték: Kemenes elbúcsúzott tőlük, és szétosztotta közöttük a jutalomalapot. Mindenki sírt.

Kilenc óra tájban drága karórája megszűnt ketyegni. Tik-tak, tik-tak, tik... De tak már nem volt.

Ismét fel kellett húzni.

3.

Minden perc számított. Egy ember állásáról volt szó! Barátai aláírásokat gyűjtöttek az érdekében.

Negyedtízkor még csak nyolc aláírás volt az íven.

Tíz órakor huszonöt.

Éjfélre ötvenkettő...

Az aláírók között volt dr. Stóbwasser, Kecsméri Ildikó, özv. Pattantyús Dezsőné, Árpád, Előd, Ond, Kund, Tas, Huba, Töhötöm. Hajnalban motorkerékpárral vitték be az aláírásokat a főközpontba.

Kemenes ekkor még állásban volt.

4.

Reggel kiderült, hogy az aláírások semmit sem használtak. Újabb S.O.S. jelzéseket küldtek szét. Kislőcéről jelentkezett Kemenes hajdani óvónénije, aki kijelentette: „Ottóka mindig nagyon jó kisfiú volt, sohasem nyúlt a más holmijához."

A kilencven esztendős nyugdíjas óvónőt autóval hozták fel Budapestre. Az autó százhúszas tempóval száguldott az országúton.

S.O.S.!... S.O.S.!... S.O.S.!...

5.

Kemenesen már csak egy befolyásos barát, Ibrányi Ernő segíthetett, de Ibrányi nem volt Pesten. Zumalda szigetén tárgyalt a Bámexbumfért képviseletében.

Azonnal cselekedni kellett! A posta bravuros idő alatt kapcsolta Zumalda sziget fővárosát, Xzuicetnklo-t. Ottani képviseletünk jelentette: Ibrányi vidékre utazott, és csak néhány nap múlva tér vissza a fővárosba, mert a szigeten tájfun pusztított, és az utak járhatatlanok.

— Sürgősen szükségünk lenne Ibrányi Ernőre! Ismétlem: sürgősen szükségünk lenne Ibrányi Ernőre! Az történt ugyanis...

A telepvezető ekkor még mindig állásban volt.

6.

Ibrányi ugyanezekben a percekben Zpewmzbdölvü-ben csücsült, és türelmetlenül várta, mikor indulhat vissza a fővárosba.

S akkor a várost környező dzsungelben megszólaltak a dobok: tam-tam-tam... tam-tam-tam... tam... tam-tam...

— Hát ez meg micsoda? — kapta fel a fejét Ibrányi.

— Üzenet... Valakinek üzennek... Messziről, a hegyeken túlról...

Tam-tam... tam-tam... tam-tam-tam...

— Mit jelent ez?

— Ez azt jelenti, hogy Ibrányi Ernőnek azonnal vissza kell térnie Budapestre, mert egy jó barátja, Kemenes F. Ottó — anyagi ügyek miatt — bajba került.

Ibrányi egy óra múlva — kenuval —, visszaindult a fővárosba, Xzuicetnklo-ba.

7.

A telepvezető mozdulatlanul ült az íróasztala mögött. Már hosszabb idő óta egy szót sem szólt, csak nézett maga elé, üveges szemmel, meredten. A felesége imádkozott.

A repülőgép — fedélzetén Ibrányi Ernővel —, már Európa felett repült, midőn belépett az utasfülkébe a csinos, bronzvörös hajú légikisasszony, és így szólt:

— Hölgyeim és uraim! Őrizzék meg nyugalmukat! Valami baj van a motorral: megpróbálunk leszállni...

8.

A kényszerleszállás nem sikerült. Csak egyetlen ember maradt életben, Ibrányi, aki azonnal egy másik gépre ült, és néhány órás késéssel megérkezett Pestre. A repülőtérről egyenesen a Bámexbumfért-főközpontba hajtatott.

— Reméljük, még nem késő — sóhajtottak fel a melegszívű barátok.

Kemenes már-már lehunyta a szemét a fáradtságtól, midőn egy hírnök rohant be az ajtón, és azt kiáltotta:

— Ibrányi mindent elintézett, fegyelmi nem lesz, áthelyeznek egy másik vállalathoz!

A telepvezető nagyot lélegzett, arcába visszatért a szín, aztán enni kért.

Megmenekült.

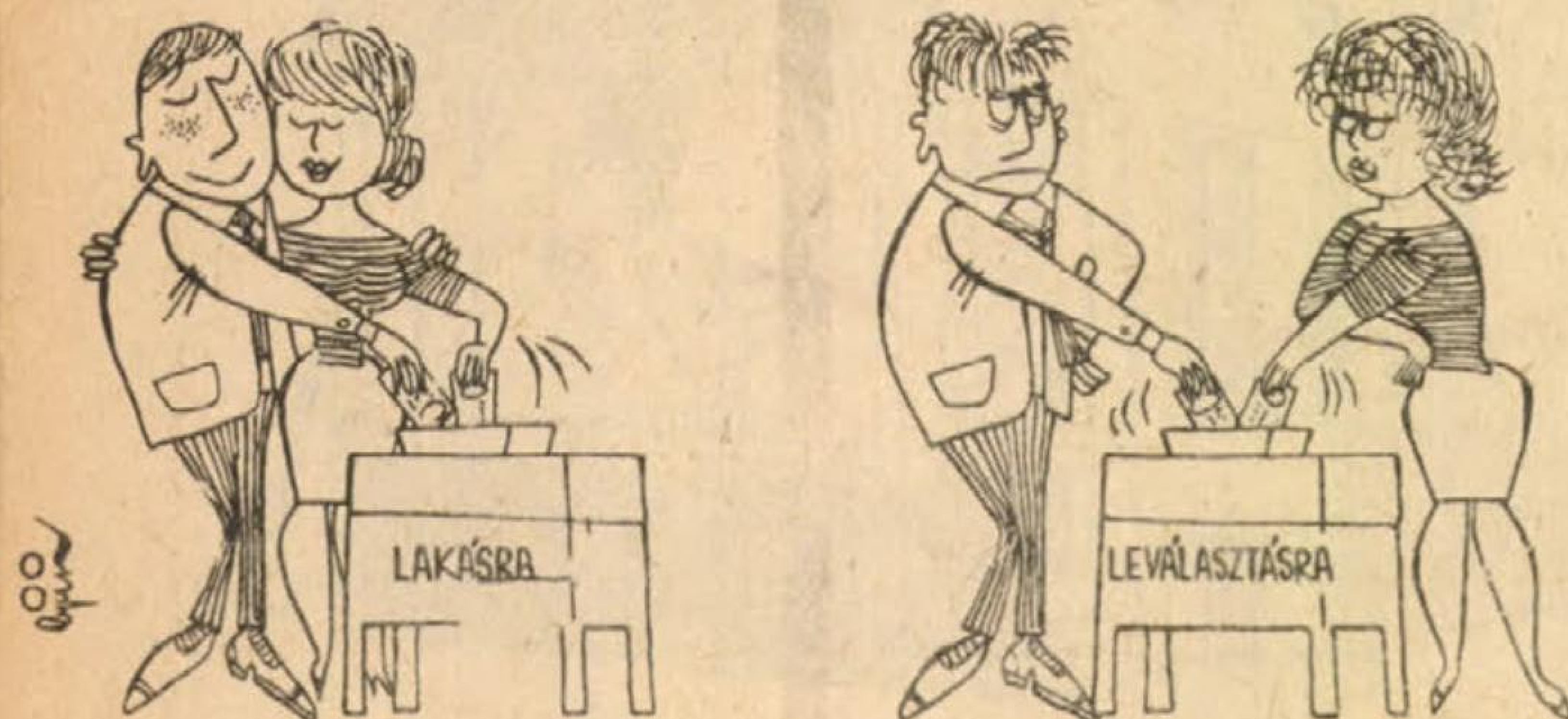
9.

Idáig a megható történet. A szerző leteszi a tollat és arra gondol: ha mindenki ilyen lenne!...

Mikes György

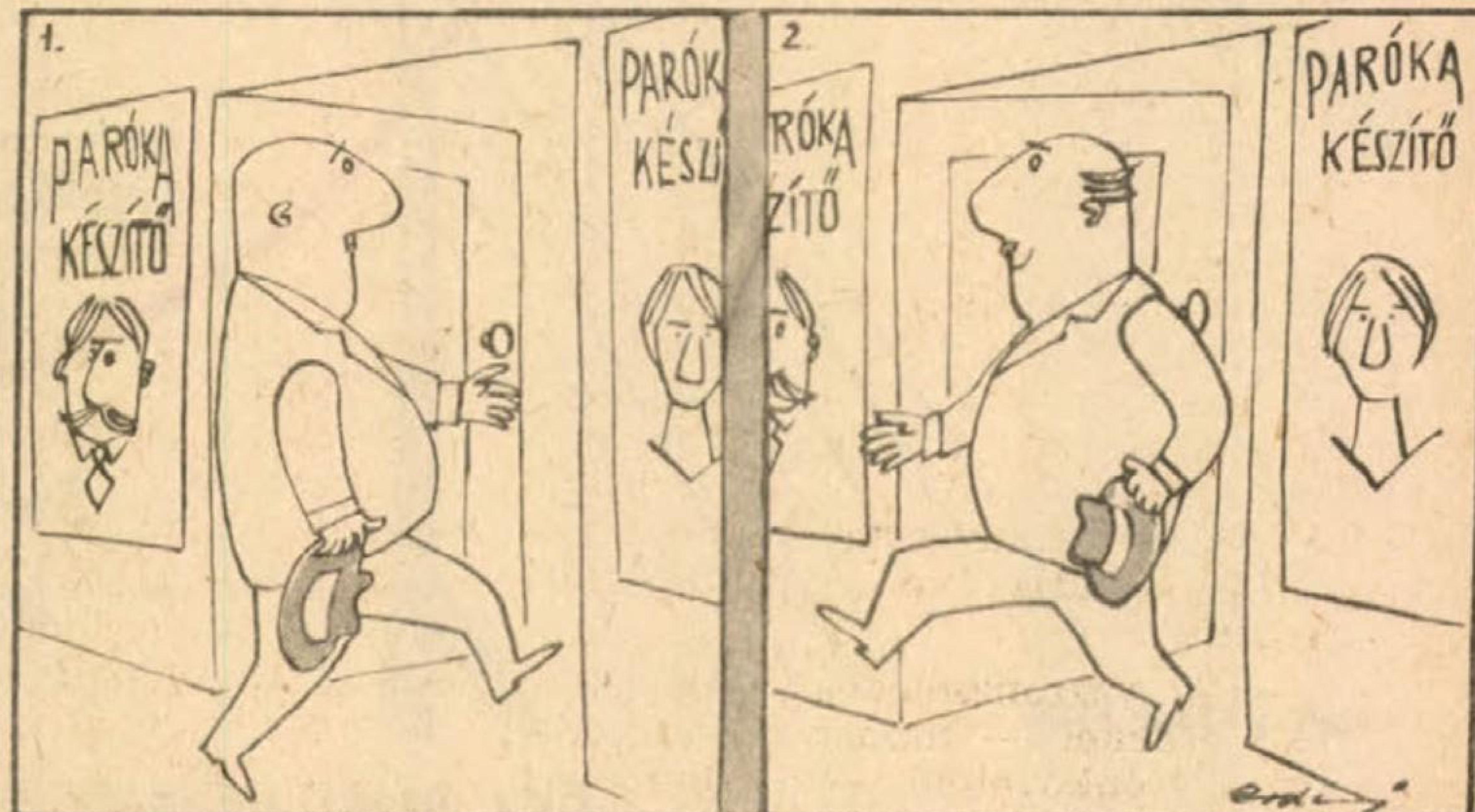
Egy házasság története

Balázs-Piri Balázs rajza

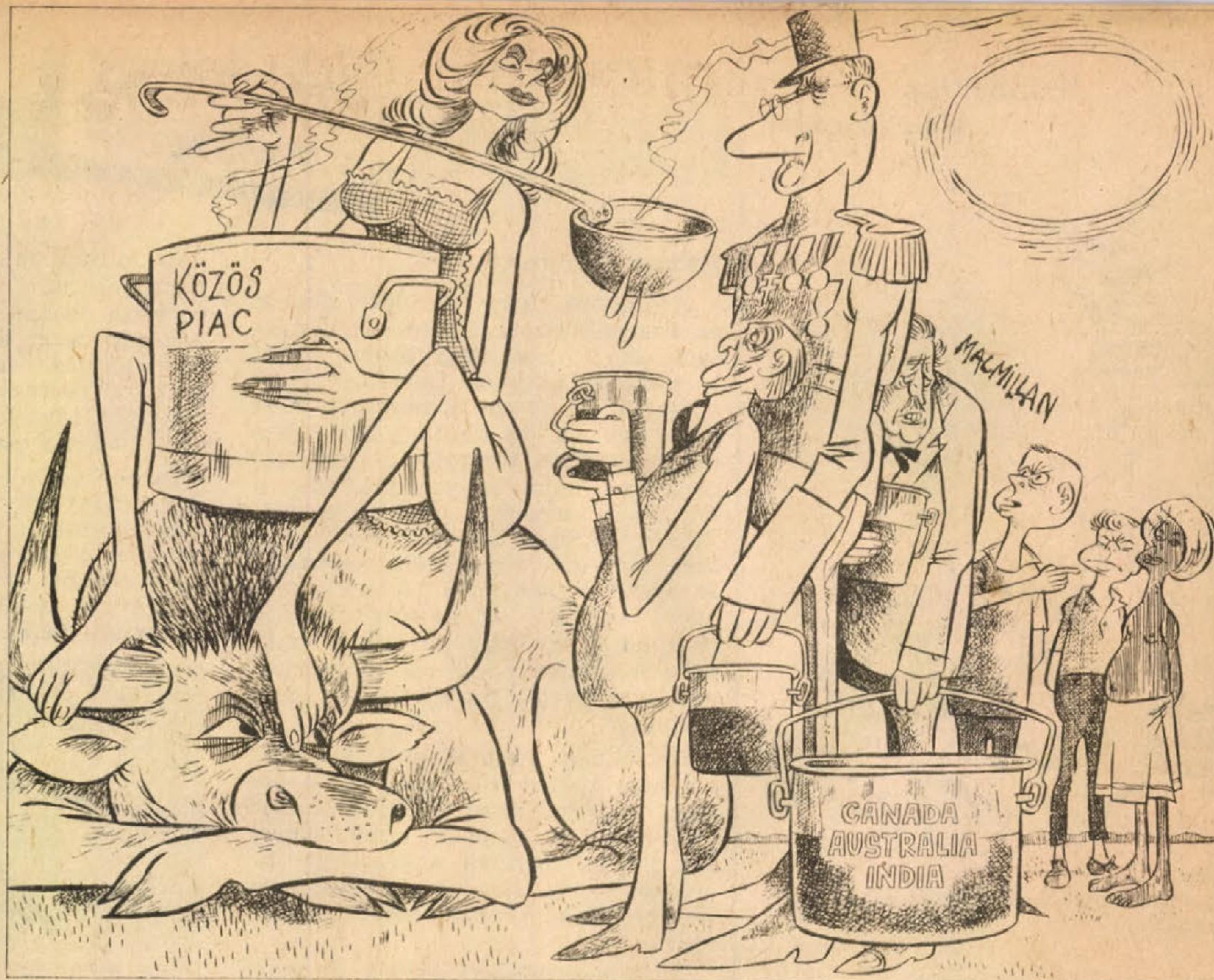

Szerény ember

Erdei Sándor rajza

Osztják a menázsit

Kanada: Gyere, papa, nem kell nekünk ez az egytálétel...

(Wigg Siegl rajza a Simplicissimus-ból)

Beszélgetés Hasszánnal

— Ki kell ábrándítanom — mosolygott tigris-szelíden a jemeni trónkövetelő, akit lapom, a „Mizújs?" megbízásából kerestem fel. — Hozzám kérdést ember-fia nem intézhet. De ha megfelelőnek tartja az interjú olyan formáját, hogy én kérdezek s ön válaszol, nyélbe üthetjük a dolgot.

— Bocsánat — hebegtem zavartan — nekem... nekem nincs hivatalos megbízatásom arra, hogy nyilatkozatokat tegyek.

— El Bagatell — legyintett Hasszán. — Majd magánemberként felel. Közli saját álláspontját és barátai véleményét a jemeni helyzettel kapcsolatban. Felteszem, barátai vezető állású, felelős férfiak?

— Ó, igen — bólintottam készségesen. — Szemán Karcsi a 6-oson vezető, Farkas Dönci fali-újság felelős Kele Jancsi pedig...

— Nekem ennyi elég — szakított félbe türelmetlenül a nagyúr. — Elsősorban az érdekel, barátai velem éreznek-e szent harcomban, melyet az ősi családi trón visszaszerzéséért vívok? Szimpatizálnak-e velem a pestiek vagy sem?

— Hát — keresgéltem a megfelelő diplomatikus választ —, vannak bizonyos fenntartásaik. Még özvegy Kuhariknénak is. Pedig társadalmi helyzeténél fogva ő áll legközelebb a feudális kizsákmányolókhoz. Baromfi standja van a Klauzál téri piacon.

— A vászoncselédek véleménye nem érdekel — toppantott ingerülten a trónkövetelő. — A harcosok szavára vagyok kíváncsi.

— Szemán harcos — kezdtem félénken — kicsit helyteleníti azt a ramazurit, amit kegyed csinál. Szerinte a királyi állás manapság nem egy fix dolog. Az ön famíliája meg különösen peches dinasztia. Jahija nagypapát ugyebár annakidején — piff-puff. Aztán Ahmed a két öcsikét, Abdallahot és Abbaszt — nyisznyusz. Nemrégiben El Badrt San'aiban — csaknem bumm-bumm. Minek akkor az egészet forszírozni? Szemán harcos szerint — fűztem hozzá gyorsan, látva, milyen idegesen játszadozik Hasszán a tőrével.

— Értem — szűrte fogai között a szót — és Farkas Döncinek mi kifogása van ellenem?

— El Dönci harcosnak — magyaráztam remegve — az a híres „kétségbeesési és megalázkodási jelenet" nem tetszik. Amikor önök oda méltóztatnak dobni a gyémántokkal díszített görbe kardot a törzsfőnökök lábaihoz.

— A dobás csak akkor jön — kiáltott ingerülten a herceg —, ha már minden kötél szakad.

— Nono — csitítottam — Dönci szerint nem ez a helyzet. Akinek még van egy gyémántos kardja, az ne dobja csak úgy ukmukfuk oda.

— Hát mi a bánatos Allah haragját csináljon vele? — ordította most már remegve a dühtől Hasszán.

— Dönci szerint adja el — feleltem. — Az árából vegyen egy műanyagsajtoló gépet és váltsa ki hozzá az ipart. Fél éven belül még Skodája is lesz, és úgy él majd, mint Marci Hevesen.

— Elég! — sikított fel a kényúr és hármat tapsolt. — Távolítsátok el színem elől ezt a gyaúr kutyát — intett a berohanó testőröknek.

Még az útielszámolásomat sem volt hajlandó aláírni.

Mondhat a szerkesztőm, amit akar, vidéki riportra én többé nem megyek!

Kürti András

Itt a hangszigetelő telefonfülke!

Fülöp György rajza

– Ide járnak veszekedni, hogy a szomszédok ne hallják!

Szülőváros

Toncz Tibor rajza

– Itt látható a nagy hadvezér, gyermekkorában . . .

Pesti jópofa

Vasvári Anna rajza

– Tulajdonképpen nincs semmi dolgom, csak szeretek utazni . . .

LEVÉL egy szép Könyvről

Kedves Kartársnő!

Köszönöm, hogy elküldte nekem az Iparművészeti Tanács Kiskönyvtára első kötetét. Úgy látom, önből a szakmai irigység beszél és csak azért önti el az epe a méregtől, mert nem tartozik az említett könyvben méltatott ipari tervezőművészek közé. Semmi oka az aggodalomra: a könyvben száznégy oldalon, százhét képen szereplő ipari tervezőművészek portréja, életművük bemutatása egyelőre csak a r u h á z a t i szakmára szűkült, de minden remény megvan arra, hogy az összes szakmák tervezőművészeinek munkásságát is méltatni fogja majd a Kiskönyvtár.

Ha ennek életbevágó fontosságáról nem győzte volna meg önt a potom huszonhárom forintba kerülő „Tervezők és tervek" című könyv hét oldalas előszava, akkor vegye figyelembe az alábbi, semmiképpen sem mellőzhető lényegesebb tényezőket:

Hazánk erdőkben gazdag és ipari tervező művészekben igen szegény ország. (A könyv a ruházati iparból 53 tervezőt képes csak bemutatni!) Papírgyártásunk tehát olyan magas fokot ért el máris — noha még csak a fejlődés első szakaszánál tartunk —, hogy papírfeleslegünket az exportálás nehézségeitől csak úgy óvhatjuk meg, ha népszerűsítjük ipari tervezőművészeinket, modelljeiket és manekenjeiket. (A remekbeszabott fotók mutatják, hogy tehetséges tervezőművészekkel és roppant csinos manekenekkel rendelkezünk!)

Mivel tehát mi papírban valósággal Rotschildok és multimilliomosok vagyunk, a finom, fényes krétaréteges külföldi műnyomópapírból oly sokat utalnak ki az illetékesek az Iparművészeti Tanácsnak, hogy kénytelen volt a kiskönyvtársorozatot elindítani és első kötetét pazar kiállításban — selyemvászon kötésben — megjelentetni.

És miután majd belefúlunk a saját papírunkba és miután a korszerű ipari termelésben valóban egyre nagyobb teret kell kapnia az ipari formatervező művészetnek, honleányi büszkeséggel várhatja a Kiskönyvtár további köteteit. (Feltehetően hasonló pazar kivitelben.)

Bizonyára sor kerül a korcsolyakulcs tervezők portréjának és művészi munkájának a közzétételére, továbbá a kefekötő és a faggyúkészítő szakma tervezőinek népszerűsítésére és tevékenységük aprólékos és gondos bemutatására. Előreláthatólag nem maradnak méltatás nélkül a kéménysepréshez nélkülözhetetlen kellékek új formái s azok alkotói sem, bár ezek a szakmák, manekenek hiányában, érthetően hátrányt szenvednek a ruházati szakmával szemben.

Ön abban a súlyos tévedésben él, hogy a szóbanforgó díszes könyv helyett megtenné egy *szakmai kiállítás is*, amelyen az érdeklődők a tervező művészeket, munkájukat és a manekeneket is megismerhetnék. Megrovom önt, Kartársnő, ezért a provinciális szemléletért! Arra persze nem gondol, hogy vajon mit csinálnánk azzal a sok finom, fényes, krétaréteges műnyomópapírral, ami megmaradna? És mi lenne a pénzügyi kerettel, amit az Iparművészeti Tanácsnak évről évre ki kell merítenie?

Még rágondolni is rossz . . .

Judika múzeumban

Pusztai Pál rajza

Egy kis fejlődéstörténet

Szűr-Szabó József rajza

– Nagy koponya!

– Nagy koponya!

A MONACOI HELYZET

A hazai közvélemény aránylag csekély figyelmet szentel a Monaco és Franciaország között kibontakozó egyre súlyosabb konfliktusnak. Sajtónk bő terjedelemben foglalkozik a kongói, az algériai, a laoszi, a jemeni és a kubai helyzettel, s közben nem veszi észre, hogy a világbékét súlyosan veszélyeztető helyzet alakult ki a francia—monacói határon. Az a zord tény, hogy a határon francia vámőrök és monacói krupiék néznek egymással farkasszemet, sötét fellegeket von Európa egére.

Az ellentétek gyökerei messzire nyúlnak vissza. Először Monaco és az Egyesült Államok között éleződött ki a helyzet, amikor Grace Kelly feleségül ment a monacói uralkodóhoz, Rainier herceghez. Félő volt, hogy Hollywood és Monte Carlo között megszakad a diplomáciai viszony. A filméleti személyiség és az uralkodó herceg házasságát éleshangú jegyzékváltás követte a Metro—Goldwyn—Mayer-ház és a Grimaldi-ház között, fegyveres összeütközésre azonban nem került sor, mert a hollywoodi véderő a Ben Hur felvételein vett részt, ugyanakkor a monacói fegyveres erők mindhárom tagja szabadságát töltötte Franciaországban.

Mindenkinek el kell ismernie, hogy a monacói kormány mérsékelt magatartást tanúsított ebben a kérdésben. A monacói szenátusban a miniszterelnök kijelentette, hogy Monacónak nincsenek területi igényei az Egyesült Államokkal szemben, nincs szándékában gyarmatosítani az USÁ-t, s hajlandó ünnepélyesen kijelenteni, hogy Kennedy felesége van olyan elegáns, mint a monacói uralkodó hercegnő. Monaco biztonsága annyit természetesen megkövetel, hogy támaszponttal rendelkezzék Texasban zsetonkilövőhely céljaira, továbbá hogy ellenőrzést gyakoroljon az amerikai külpolitika fölött, irányítsa az elnökválasztást és kijelölje az űrutasokat. Hangadó körök részéről Frank Sinatra tenorhangon fejezte ki helyeslését erre vonatkozólag, s hasonlóképpen megértő választ adott Sonny Liston, az új nehézsúlyú ökölvívó világbajnok is.

Miután Monaco így biztosította a hátát, a francia kérdés rendezésére került a sor. A monacói kormány felszólította De Gaulle-t, hogy támogassa Monaco jogos igényét, s a Közös Piacban tömörült államok zsetontermelését egyedül és kizárólagosan Monacóra bízzák. Emlékeztette De Gaulle-t arra, hogy Monaco már 1944-ben figyelmeztette Franciaországot az angol veszélyre, leleplezve az angolok igazi inváziós céljait, hiszen utólag kiderült, hogy az angolok csak azért szálltak partra, hogy beléphessenek a Közös Piacba. Felszólította továbbá a monacói kormány De Gaulle-t, hogy ne beszéljen saját magáról harmadik személyben, hanem inkább számolja fel a diverzáns elemek által szított kaszinóellenes hangulatot. A monacói kormány 24 órás ultimátumot adott a fenti követelések teljesítésére.

Ez tavaly történt. A monacói vezérkar ekkor elrendelte Franciaország megszállását. Ez csak azért nem történt meg, mert a fegyveres erők tagjai lekésték a párizsi gyorsot, később pedig eltévedtek és több rádiófelhívásra sem jelentkeztek. Ez különben csattanós válasz arra a célzatosan terjesztett álhírre, hogy Monacóban a hatalmat katonai junta vette át.

A francia kormány, amely eddig jóhiszeműséget színlelve tárgyalt, elég erősnek érezte magát végre ahhoz, hogy ledobja magáról az álarcot. A hátország azonban nem támogatja az agressziót. A Pompidou-kormány lemondott, s Hasszán herceg Kalondzsi kíséretében állítólag Párizsba szökött. A monacói uralkodó herceg drámai rádiószózatban szólította fel a kaszinó minden dolgozóját és vendégét, hogy tétre való tekintet nélkül őrizze meg nyugalmát.

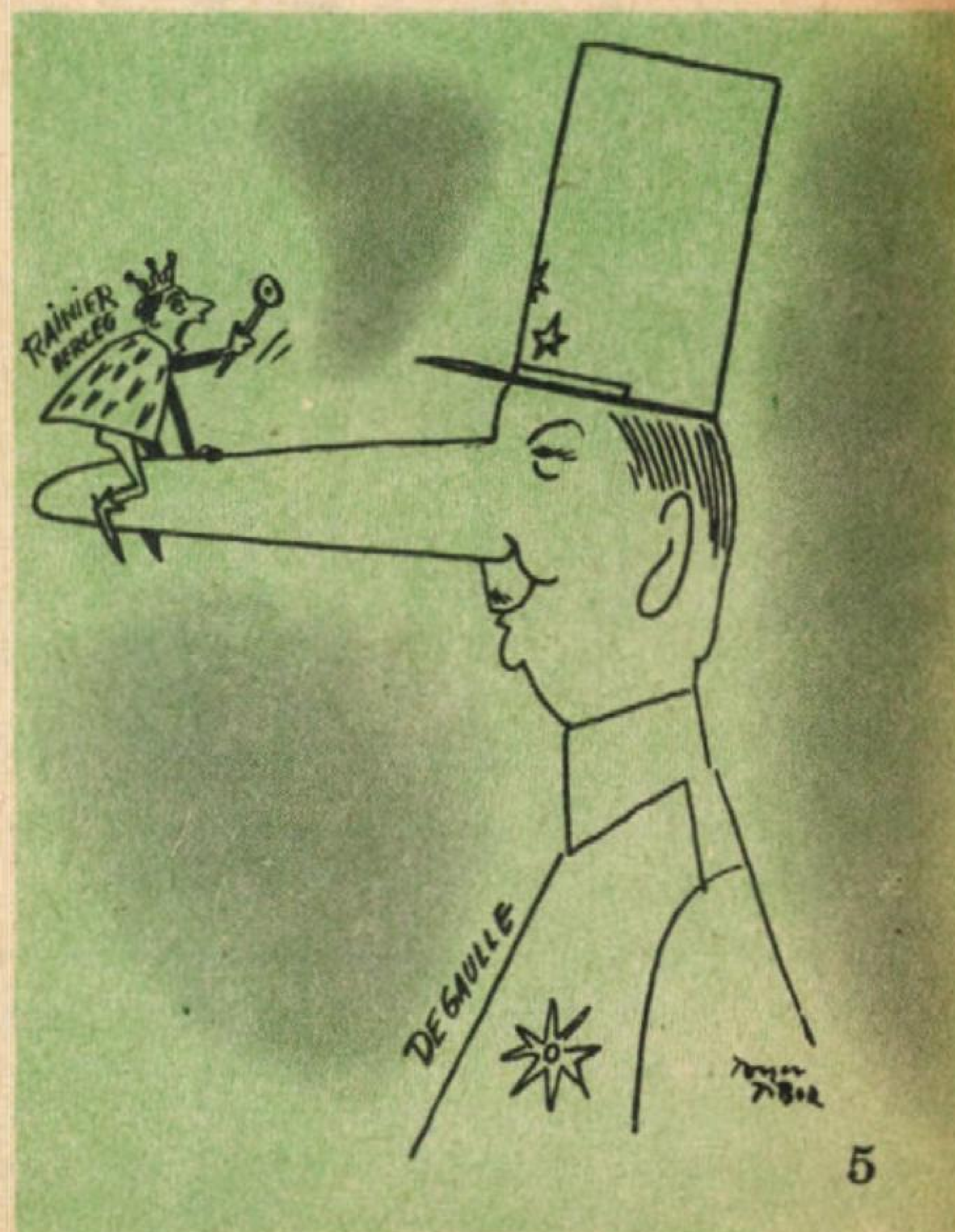
Az ENSZ közgyűlése most tárgyalja Franciaország panaszát. A francia ENSZ-főmegbízott azt állítja, hogy egy Párizsba szökött monacói diplomata leleplezte a monacói imperialista körök terveit. Eszerint Monaco arra készül, hogy lerohanja Franciaországot, csak arra vár, hogy Kuba megtámadja az Egyesült Államokat, mialatt Washington el van foglalva a kommunista veszély elhárításával. A monacói megszálló hatóságok be akarják vezetni az általános játékkötelezettséget és rulettkiképzést.

A francia főmegbízott azt javasolja, hogy az ENSZ-haderők vonuljanak be Monacóba, s ha ez nem lehetséges, akkor legalább Jemenbe.

Feleki László

Egy kis kikapcsolódás a világpolitikából

Tonez Tibor rajza

Kísérletek korát éljük

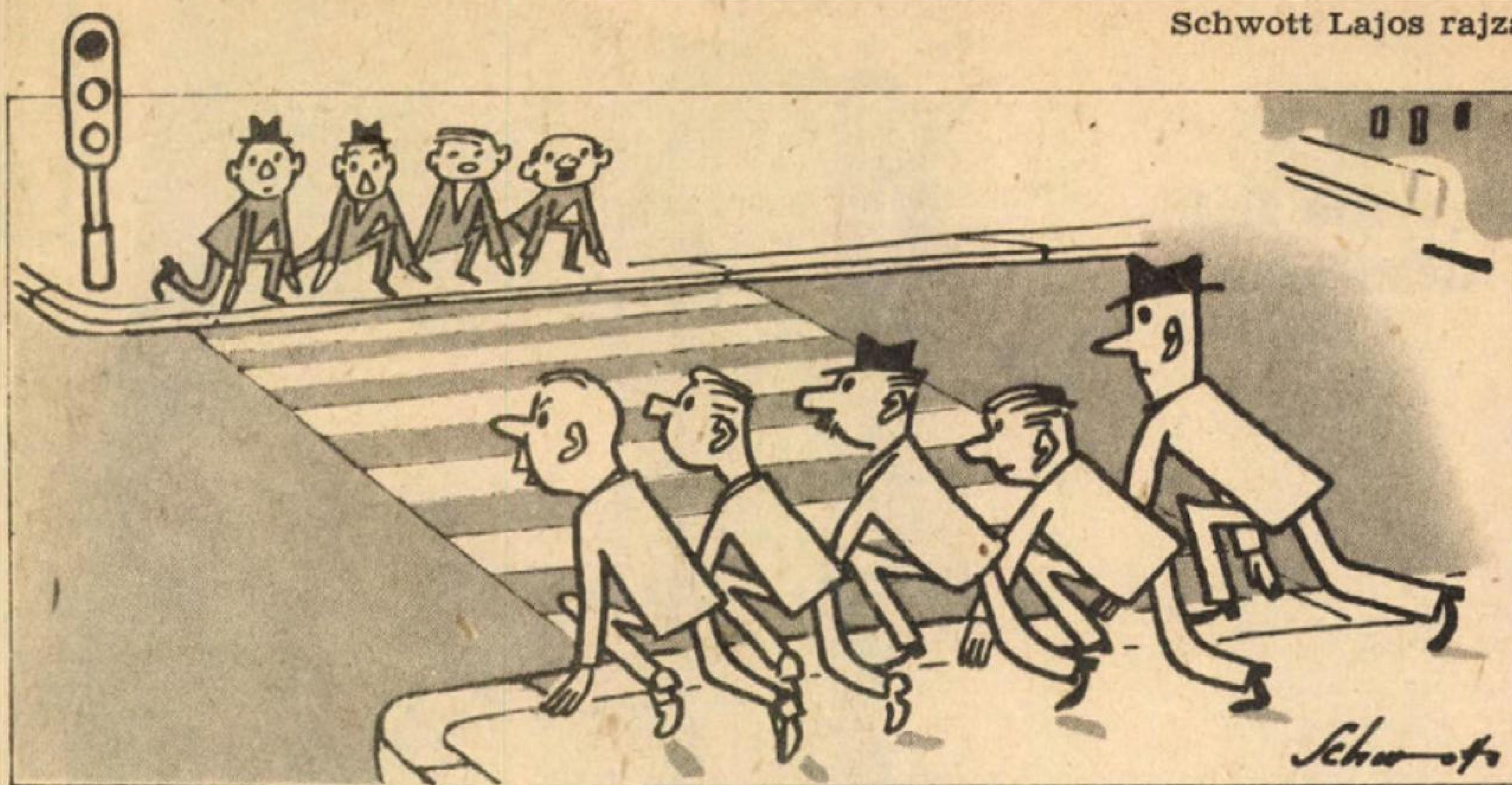
Szür Szabó József rajza

– Mit kellene kitalálni, hogy fel is lehessen rá mászni?

Versenyfutás

Schwott Lajos rajza

– Elkészülni! Vigyázz! Rajt!

Panoptikum

Megrójuk a nagy ókori mesemondót, amiért megrágalmazta a rókát, és azt állította róla, hogy csak neki savanyú a szőlő. Bárki tanúsíthatja napjainkban, hogy a szőlő mindenki számára savanyú.

Fenti kifejezés eredete közintézményeink és vállalataink őstörténetébe nyúlik vissza. Ezek az intézmények ugyanis rohamosan terebélyesedtek, a vállalatok dolgozóinak száma, úgyszólván pillanatok alatt nőtt tömegekké, és miután a számukra feltétlenül szükséges férőhelyek mennyiségét nem lehetett másodpercek alatt a tízszeresére emelni, tehát intézményeink és vállalataink a nevüket zsugorították a tizedére, hogy a rendelkezésükre álló épületekbe valahogy mégiscsak beleférjenek. Így lett a Budapest Székesfővárosi Közlekedési Részvénytársaságból Beszkárt, a Televízióból Tévé és a Fővárosi Ingatlankezelő Kirendeltségekből Fik, ami egyébként is igen helyes, mert ha valaki átkozódni akar, ezek a rövidítések nagyon megkönnyítik a dolgot.

Ugyanebben a régmúlt időben lett egy régi vicc kapcsán a Magán Szektorból Maszek. A viccet nem mondom el, mert egyrészt régi vicceket lapunk külön e célra fenntartott helyen közöl, másrészt ez a fogalom már annyira átment a köztudatba, mint az Esztéká, amiről alig tudja ma már valaki, hogy tulajdonképpen miből is zsugorodott össze?

Mindössze azt a — talán kissé meglepő — megfigyelésemet óhajtom közölni a Nagyra Becsült Olvasóval (NBO), hogy a maszekok száma sokkal nagyobb, mint azt a Központi Statisztikai Hivatal idevonatkozó közleményei véleményezik. Mert ez a Hivatal csak a több-kevesebb anyagi ellenszolgáltatás fejében működő maszekokat tartja számon, a belvárosi szűcsöktől kezdve a külvárosi foltozó-szabókig. De egy árva szóval se említi az olyan derék, önzetlen és — mondhatnám — kemény társadalmi munkában fáradozó polgártársainkat, mint például a maszek autóbusz-kalauz.

Semmi köze az Autóbuszüzemhez. A Zabhegyező és Fűzfánfütyülő Vállalatnál, röviden: a

Zafünél dolgozik, mint másodosztályú segédmellékes. Most jön a hivatalából, a csúcsforgalom legcsúcsán, és az autóbusz legalsó lépcsőjén állva ordítja magát rekedtre, hogy mindenki azonnal menjen a kocsi belsejébe, mert elöl teljesen üres. Ha sikerült beszorulnia a tömeg közé, ügyesen továbbítja a peronról benyújtott két forintot az ülő kalauzig, mindössze az átszállójegyet és a visszajáró ötven fillért ejti a földre. Ugyanő kér helyet rokkant öregeknek és fiatal anyáknak, főként, ha szemrevalók. Mármint nem az öregek, hanem az anyák.

Vagy ott van a maszek közlekedési rendőr. Csak annyiban hasonlít egy igazi rendőrhöz, hogy szívesen ad felvilágosítást bárkinek. De, sajnos, néha párosával jár, és ha ilyen esetben az ember azt kérdi: hol a Pacsirta utca, akkor az egyik azt mondja: itt mindjárt balra, a harmadik, mire a másik dühös lesz, és kiabálni kezd, hogy ugyan dehogy, az a Fülemüle utca, a Pacsirta utca Óbudán van, a hatos autóbusz visz oda, énrám tessék hallgatni, ne erre a hülyére.

Van maszek fűszeres, aki a legfinomabb minőségű Ikka-kávét és kakaót árulja, továbbá maszek textiles és ószeres. A textiles amerikai csomagból származó vadonatúj kardigánokat ad el, és az ószeres ugyancsak amerikai csomagból származó vadonatrégi kabátokat vesz.

Van maszek villanyszerelő: egy önzetlen barát, aki házhoz jön villanykapcsolót javítani, ingyen, aminek következtében nem keletkezik mindig tűz a rövidzárlat miatt, néha csak a villanyórát kell kicserélni.

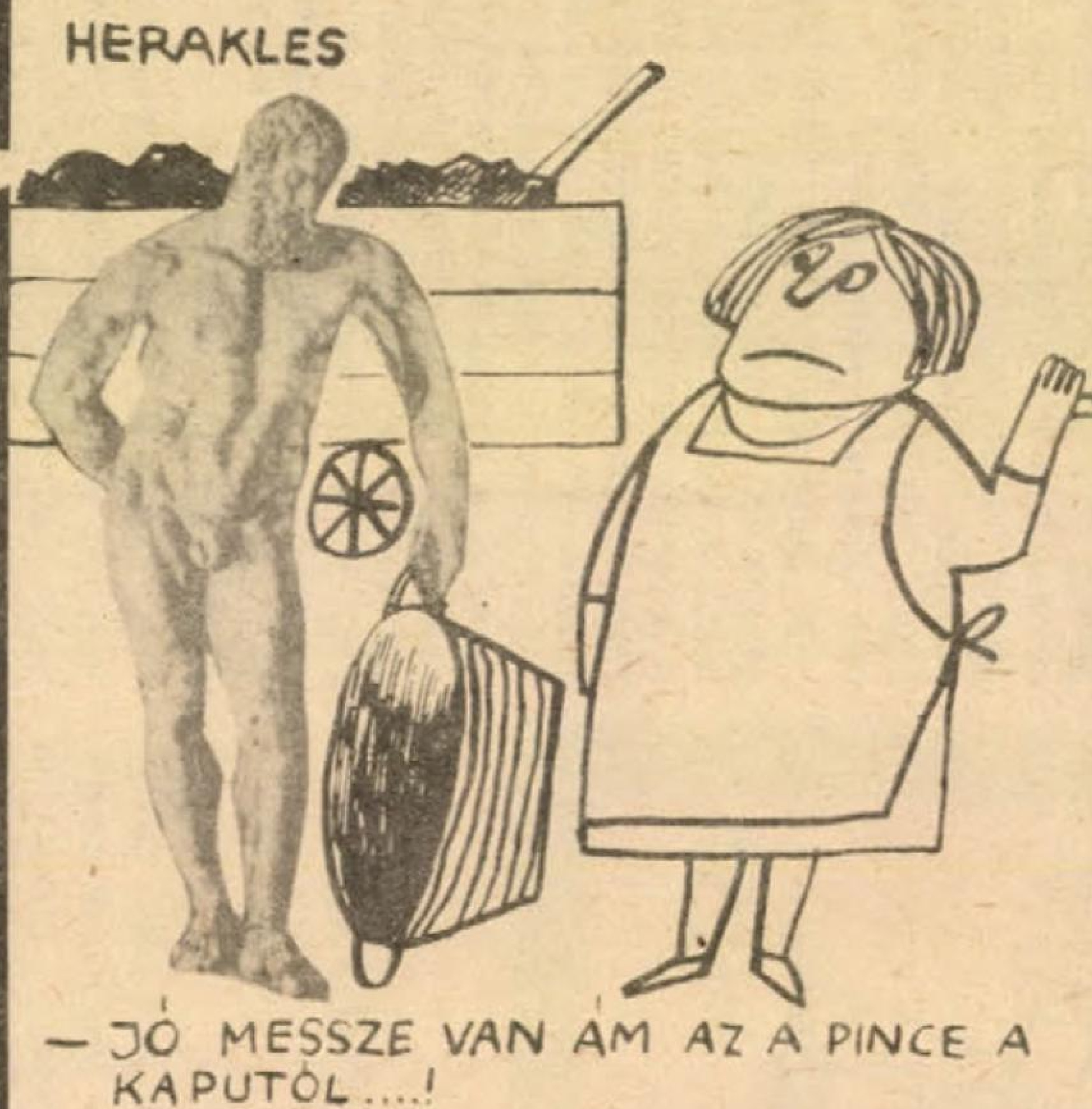
És van végül, de nem utolsó sorban maszek népnevelő, aki kioktat, hogy várjak a soromra, ne tolongjak az Esztékáigazolványommal a fogászati ajtó elé, mert neki sokkal jobban fáj a foga, mint az enyém és erről jut eszembe: most megyek, és megkérdem, hogy mi az Esztéká zsugorodás előtti neve, mert már én se tudom.

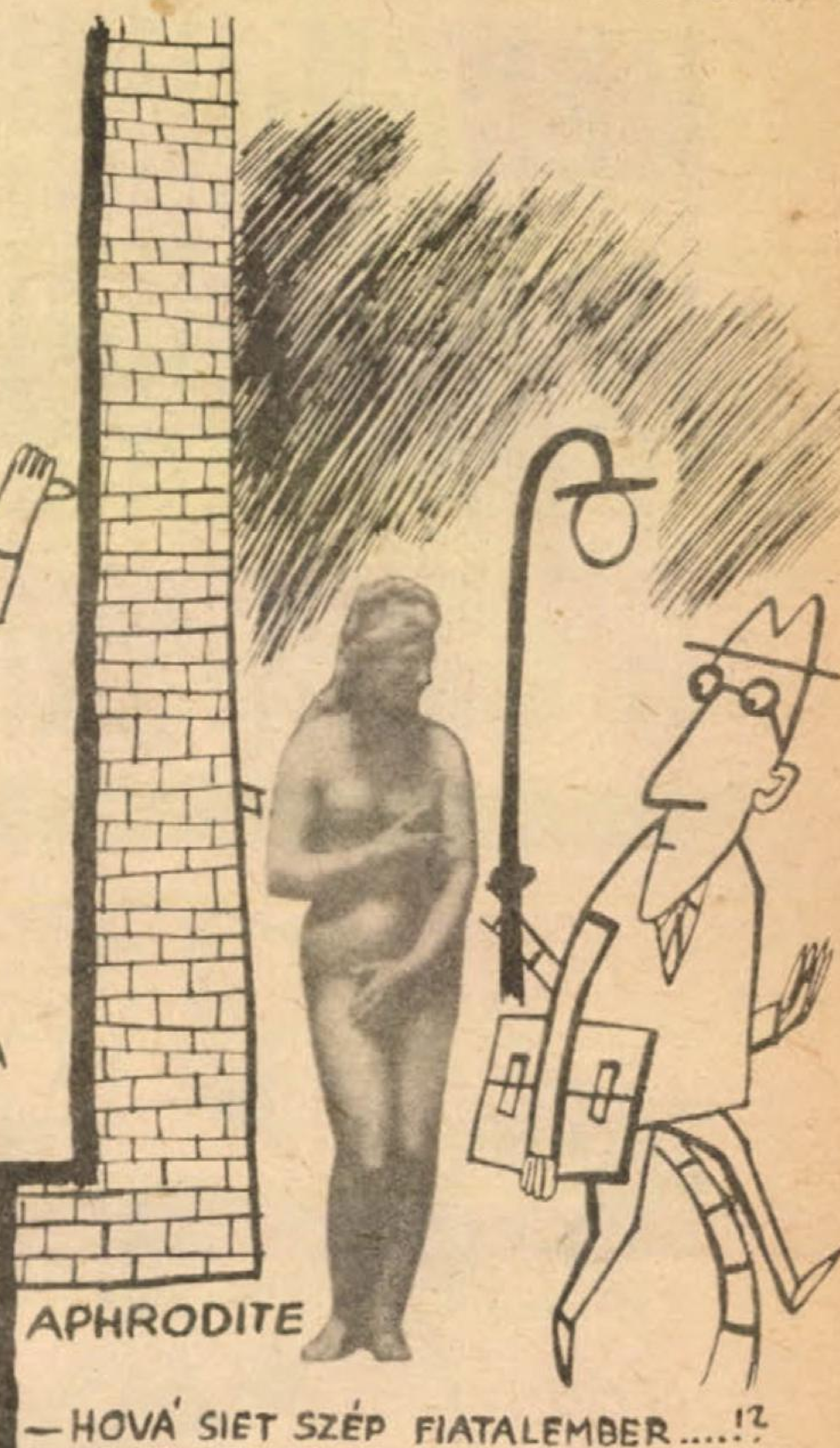
Zágon István

Várnai György rajza

OLIMPUSZ 1962

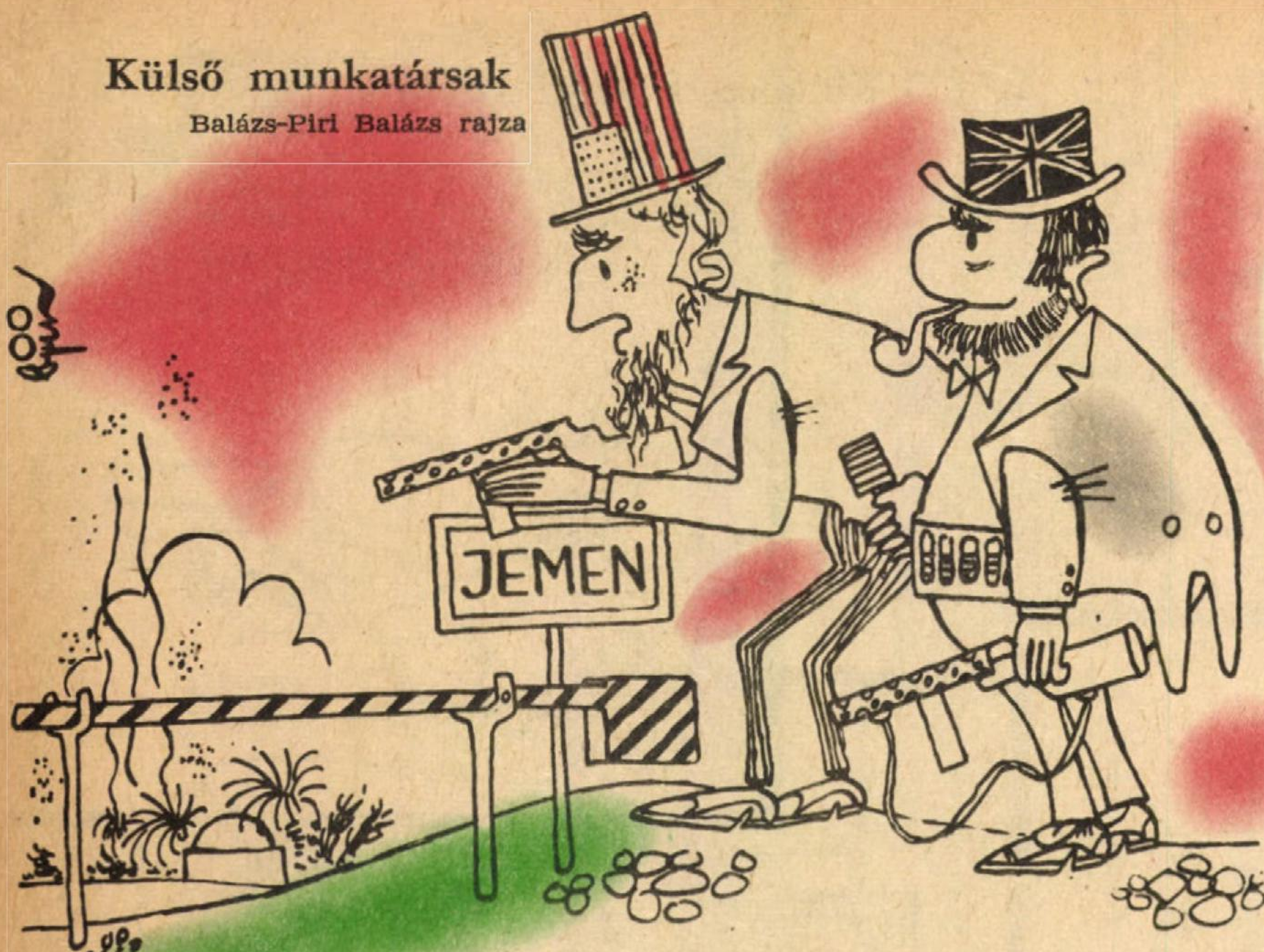

Külső munkatársak

Balázs-Piri Balázs rajza

HAZÁRD-PARÁDÉ A NÉPSTADIONBAN

— Hiteles beszámoló —

Az izgalomtól félájultan nyúlik el a Népstadion közönsége tenyérnyi ülőhelyén, amikor kezdetét veszi a totótombola szertartása. A játék, a kegyetlen, idegölő, elbűvölő hazárdjáték pokoli feszültsége lesz úrrá a szíveken. S ebben a játékban, korra, nemre és származásra való tekintet nélkül részt vehet minden magyar állampolgár! Még fizetnie sem kell érte, hiszen a Népstadion területén vásárolt totószelvényekhez ingyenes tombolajegy jár. Mily becéző szeretettel szorongatják az emberek e kis papírszeletkéket! Féltő aggodalommal zárják irattárcájuk mélyére. Az első félidő végén, még a bíró füttyszavát is elnyomja a játék szenvedélyétől félőrült közönség: „Hagyják abba! Tombolát!" — kiáltása. Sokan azon véleményüknek adnak hangot, hogy helyesebb volna a labdarúgó mérkőzést, a totó-tombola eme kellemetlen kísérőműsorát teljesen törölni a programból.

S elkezdődik a szertartás. Felcsendülnek a totó-himnusz jól ismert, emelkedett akkordjai, s a nézőtér egy emberként énekli Rátonyival: „Ez a sport a totó, ez a sport de csodás, s ami még vele jár, az a labdarúgás." A himnusz hangjaira a kecses teherautó is kifordul a salakpályára, fedélzetén három emberrel, egy sorsoló kerékkel, s a nyereménytárgyak özönével. A közönség felhördül, hisz a dísz-teherautón a nagystílű nyereménytárgyak egész sora látható: két paplan, egy szőnyeg, egy férfi és egy női kerékpár, s egy robogó. Egy egész robogó. Ötvenezer ember közt sorsolják szét. Szinte mindenki nyereményre számíthat.

Ám a szertartás még nem ért véget. Most ünnepi felvonulás következik. Kerékpáros nők fordulnak be a salakra, lassú iramban köröznek. Fejükön zsokésapka, biciklijük oldalán elmés felirat: „Közlekedjünk kerékpáron!" Számoljuk csak össze e színpompás kerék-parádé résztvevőit: Egy... kettő... hét. Hét kerékpáros nő! Hát nem káprázatos?

A teherautón álló férfi hirtelen megszólal. Méltósággal üdvözli a hazárd közönséget, s bejelenti, hogy a sorsolás kezdetét veszi. A közönség már teljesen kiborult — őrjöngő lelkesedéssel veszi tudomásul, hogy a nyeremények csak a szünet végéig, és csak a sorsolási bizottságnál vehetők át. A stadion tetején ülők azon töprengenek, vajon sikerül-e majd egy jól irányzott ugrással a teherautónál teremniök, ellenkező esetben ugyanis még reményük sincs arra, hogy idejében leérjenek.

A sorsolás folyik. A nyertesek ujjongva szaladnak körbe frissen szerzett szőnyegükkel, paplanukkal — csak derék biciklista hölgyeink tapossák továbbra is lassúdad mélabúval a pedált.

Vége a szertartásnak. A teherautó, a közönség ütemes tapsától kísérve elvonul, majd a nézők nagyrésze, nem lévén kíváncsi a második félidőre, hazatér.

Az úton kérdések röppennek: — Jövő héten is kijössz a tombolára?

Torda István

Szombat délelőtt a hivatalban

Mészáros András rajza

Csoda a földeken

Szegő Gizi rajza

– Az illetékesek ránk bízták, hogy mi gondoskodjunk a pótalkatrészekről . . .

„Kezdődik a háromhetes nagytakarítás" című cikkében a Népszabadság azt írta, hogy a szemétmennyiség napi átlaga Budapesten 2740 kilométer. Kinek volt türelme a szemetet darabonként egymásmellé rakni, és a szemét-sor teljes hosszát lemérni?

A Pest Megyei Hírlap Monornak szóló különkiadásában ezt a figyelemre méltó hírt olvastuk: „Ma névadó ünnepséget rendeznek a pilisi hizlaldában." Röf-röf, jaj, de örülünk!

Azt írta a Hétfői Hírek, hogy a pesti szeszgyárak csicsókából gyógypálinkát főznek a gyomorbetegeknek. Belgyógyászati körökben a hír feltűnést keltett, mert eddig úgy tudták, hogy a pálinka – akármiből főzik is –, egyetlen gyomorbetegnek sem használ.

A Magyar Nemzet azzal a hírrel örvendeztette meg olvasóit, hogy a fővárosi tárolóhelyekre már szeptember 15-ig 800 ezer vagon burgonya, és 350 ezer vagon vöröshagyma érkezett. Hány esztendőre lesz elég ez az irdatlan mennyiség?

Az Esti Hírlap a katolikus egyház ökonomikus zsinatáról ír, de nem magyarázza meg, hogy ez a gazdaságos zsinat mit is jelent. Ha helyesen ökumenikus zsinatot említett volna, mindannyian tudnók, hogy egyetemes zsinatról van szó.

Ugyancsak az Esti Hírlapban olvastuk, hogy „Aden a szénben közismerten szegény Anglia egyik legfontosabb kikötője." Anglia sok mindenben közismerten szegény, de szénben speciel közismerten gazdag.

Az Ország-Világ a bútorok kártevője, a szú ellen ajánl szert, melyet szerinte 5 *milliméteres* orvosi fecskendővel célszerű belövellni a bogárrágta lyukakba. Bármilyen gyökeres hatásúnak is ígérkezik az eljárás, az alig fél zabszemnyi orvosi műszer kezelése komoly nehézségekbe ütközik. Mint régi szú- és fecskendőszakértők az ötmilliméteres spricni helyett ezért inkább az öt millilitereset ajánljuk, a szúrágta nachkasztlik tulajdonosának így sokkal könnyebben sikerül az injekciózás, a szúnak pedig teljesen mindegy.

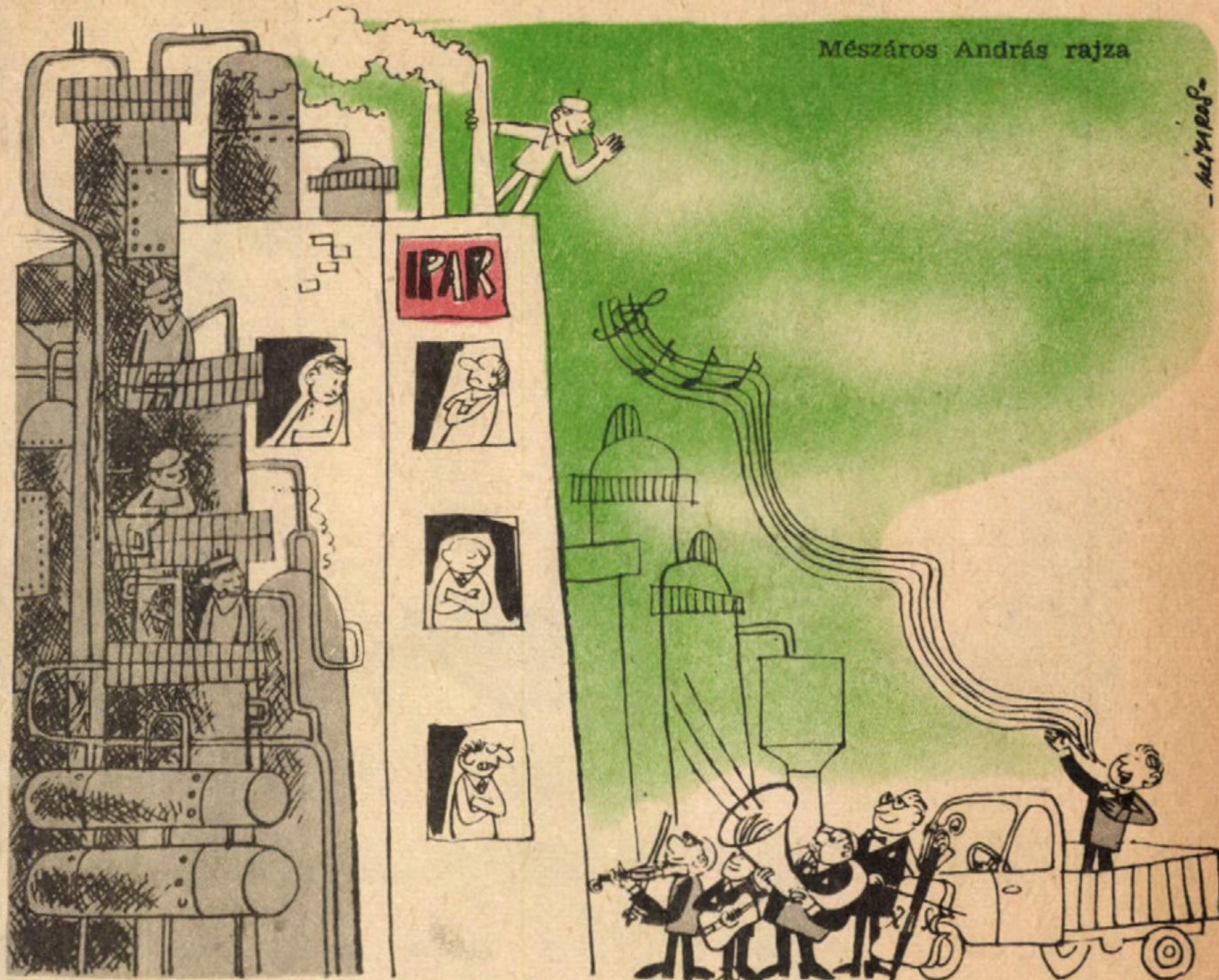
A Népszava a vénasszonyok idei nyarának időjárását elemezve írta, hogy október egyik napján Budapesten 22 fokot mértek, leghűvösebb volt Szentgotthárdon – 20 fokkal és Siófok – 18-cal. A cikkírónak tökéletesen igaza van, minusz 18–20 foknál valóban hűvös van.

A Népszava egy játékkészítő szövetkezetről írván, arról ad hírt, hogy az játékvasutat fog gyártani. „Ehhez hasonlót még nem gyártottak Magyarországon, megvalósítása nagy anyagi erőfeszítéseket jelent a népgazdaságnak" – írja a lap. Az az érzésünk, hogy a lap munkatársa vagy a játékvasút költségeit becsülte túl, vagy népgazdaságunk erejét becsülte alá.

Dr. Árgus

Külkereskedelmi szívküldi

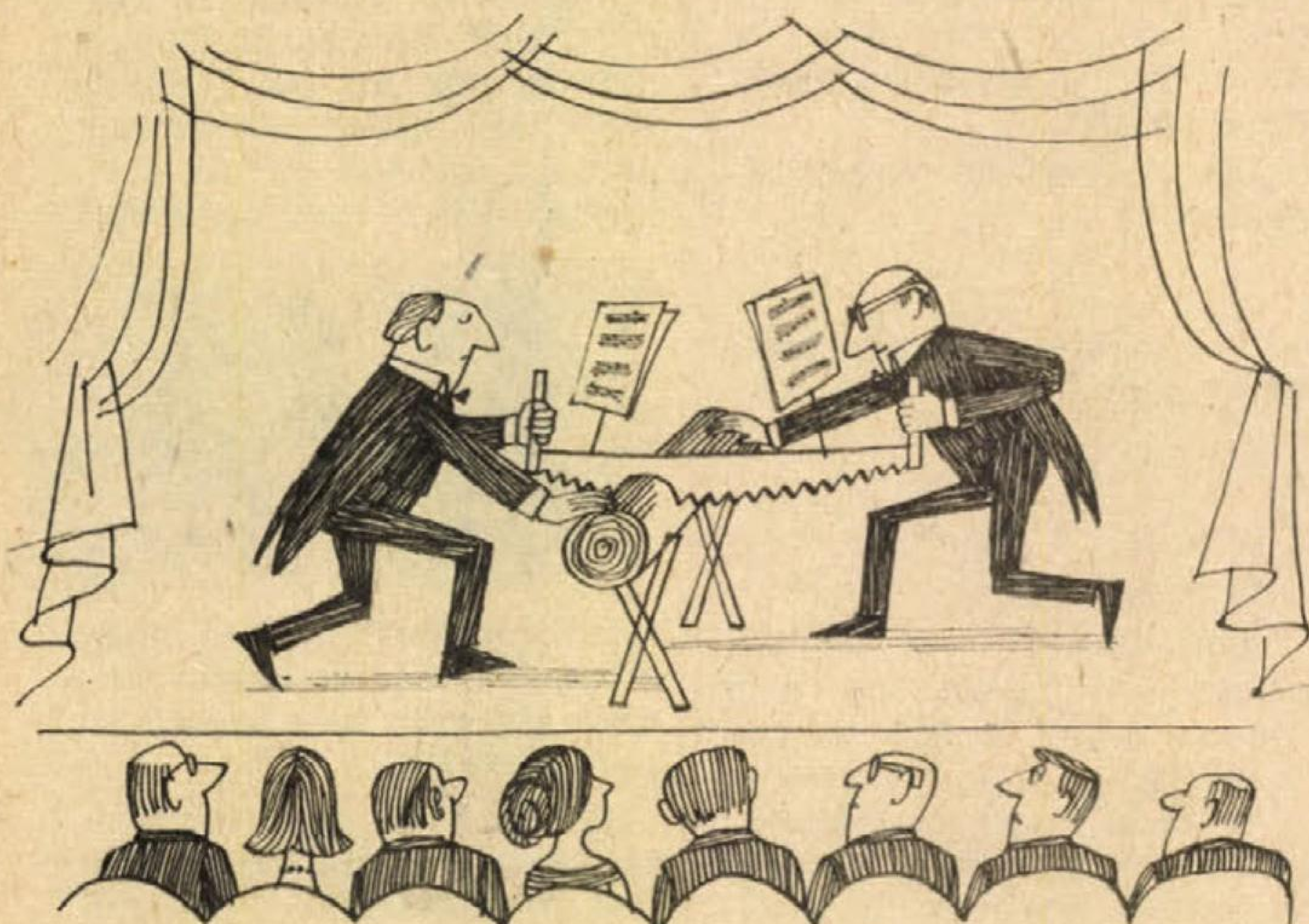
Mészáros András rajza

„... mert ha csak félig lenne meg az, ami kell..."

Konkrét zene

Kaján Tibor rajza

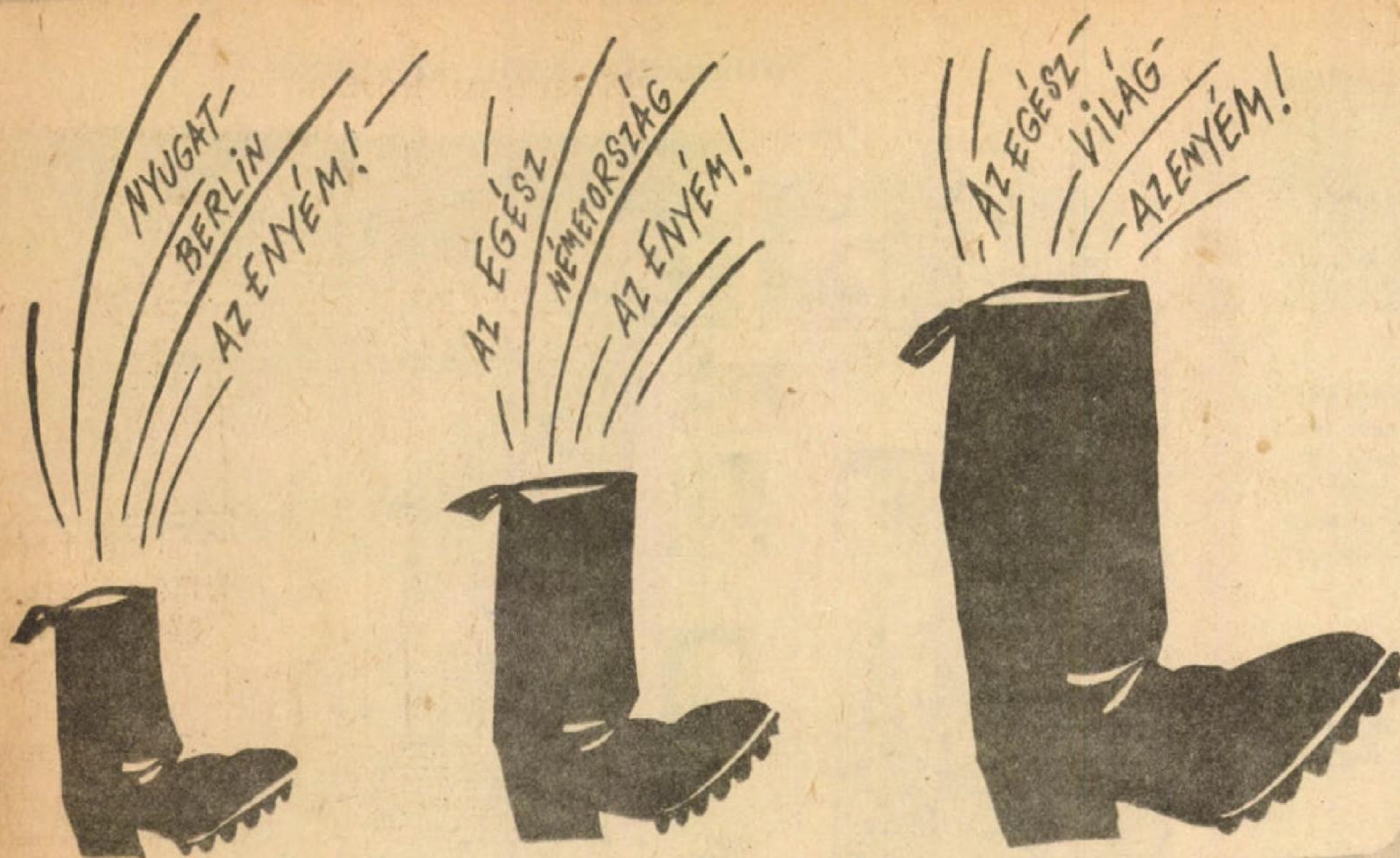

A Rákóczi úton

Szűr Szabó József rajza

– Bocsánat, ön nem pesti véletlenül?

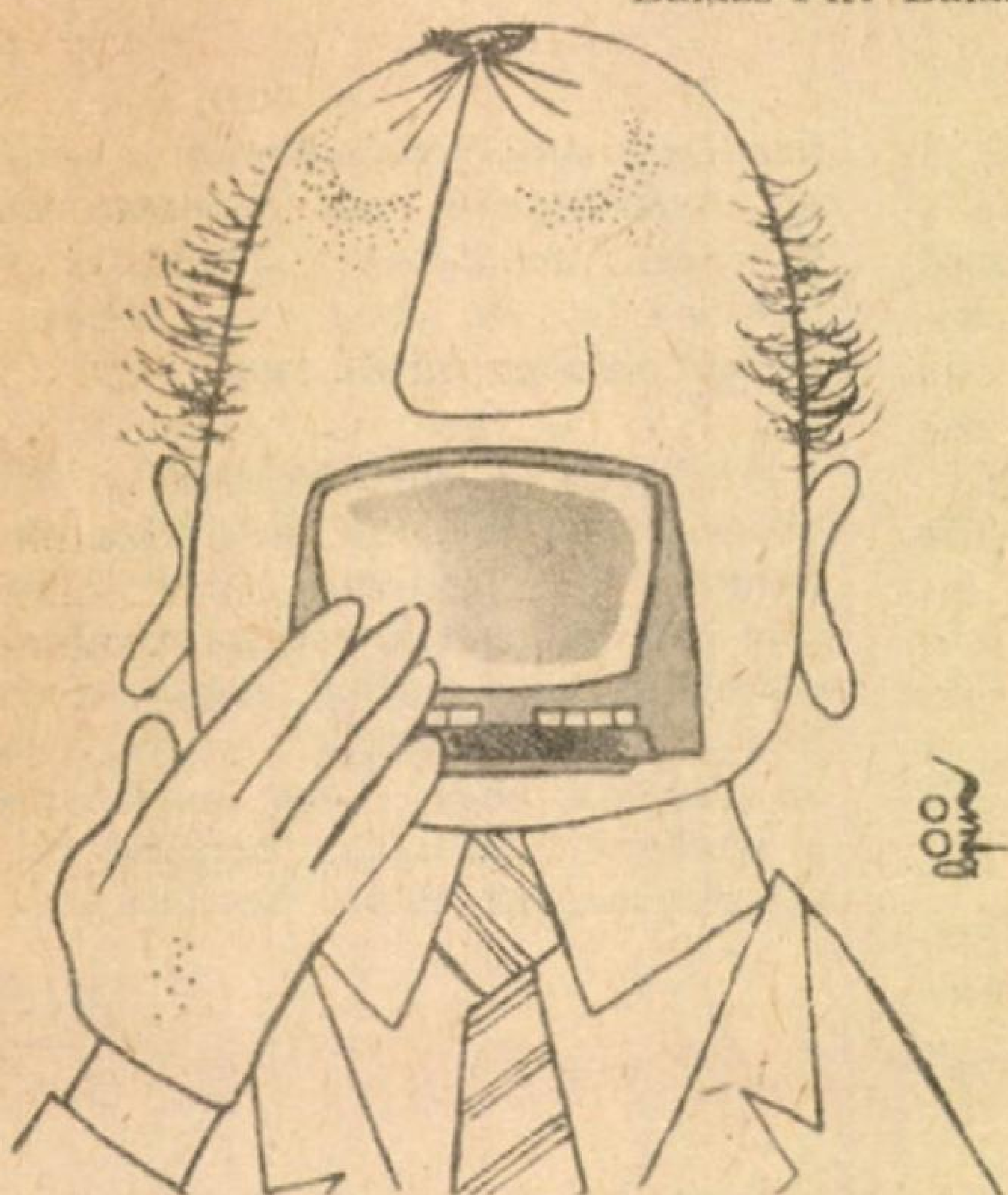

A telhetetlen bonni csizma

Toncz Tibor rajza

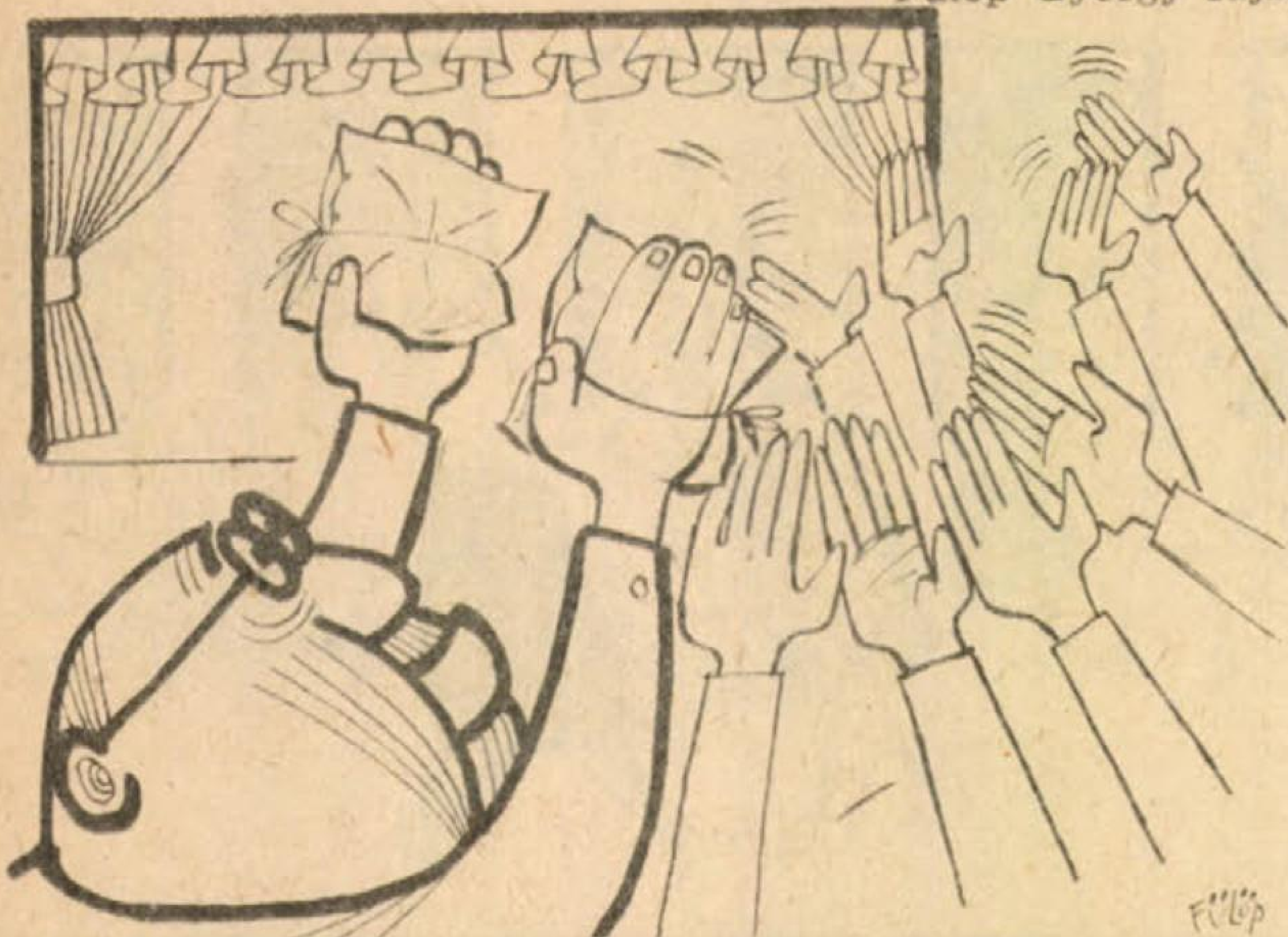
Unalmas műsor

Balázs-Piri Balázs rajza

Egy kritikus ötlete

Fülöp György rajza

– Így azt látják, hogy tapsolok, de nem hallatszik . . .

LÉT és TUDAT

Az ember a volánnál talál magára. Szellemisége kifejezési formához jut. A tömegben elvegyülő gyalogosnak nincs egyénisége. Rendszáma sincs. Az emberréválás folyamata a volánnál tetőz. A járda tudata messze kullog az úttest tudata mögött.

Az ember sokat megtesz, hogy meggyorsítsa a járda tudatfejlődését. Mint a történelemben gyakran, a tömeg nem veszi át a tempót, nem érti az intő szót. A szemléltető oktatástól pedig megsértődik.

Jaj a kivételes egyéniségeknek!

*

. . . s a kocsi kopik, mint az illúziók.

*

Eladtam a kocsimat.

El szegényt.

Kopogásával, az időben széteső hűtőjével, az első ülésen azzal a két csokoládéfolttal, a sárhányón a régi szép idők emlékével; amikor még vezetés közben is tudtam ábrándozni, a rádióval, amely városban recseg, országúton zokog.

Eladtam. Elvitték. Sírtam.

Még mindig.

Nem élet az élet — a járdán.

Két éve vettem egy cipőt. Szűk volt, de drága. Hordanom kellett. Most is járok benne. Mindkét lábamra sántítok. És azt hiszik, a gépjárművezetők törődnek velem? Pedig láthatnák: beteg ember vagyok.

A második világháború nem múlt el nyomtalanul. A barbárság ördöge azokba költözött, akik volán mögé kerülnek. A társadalomnak össze kell fognia!

Gyermekek és öregek élnek a járdán.

Az ember elgondolkodik. Vajon nem kellene-e beszüntetni a motorizált járműveket? Elvégre a szocializmust építjük és legfőbb érték az ember. Az ember pedig a járdán él. Az osztálynélküli társadalomért

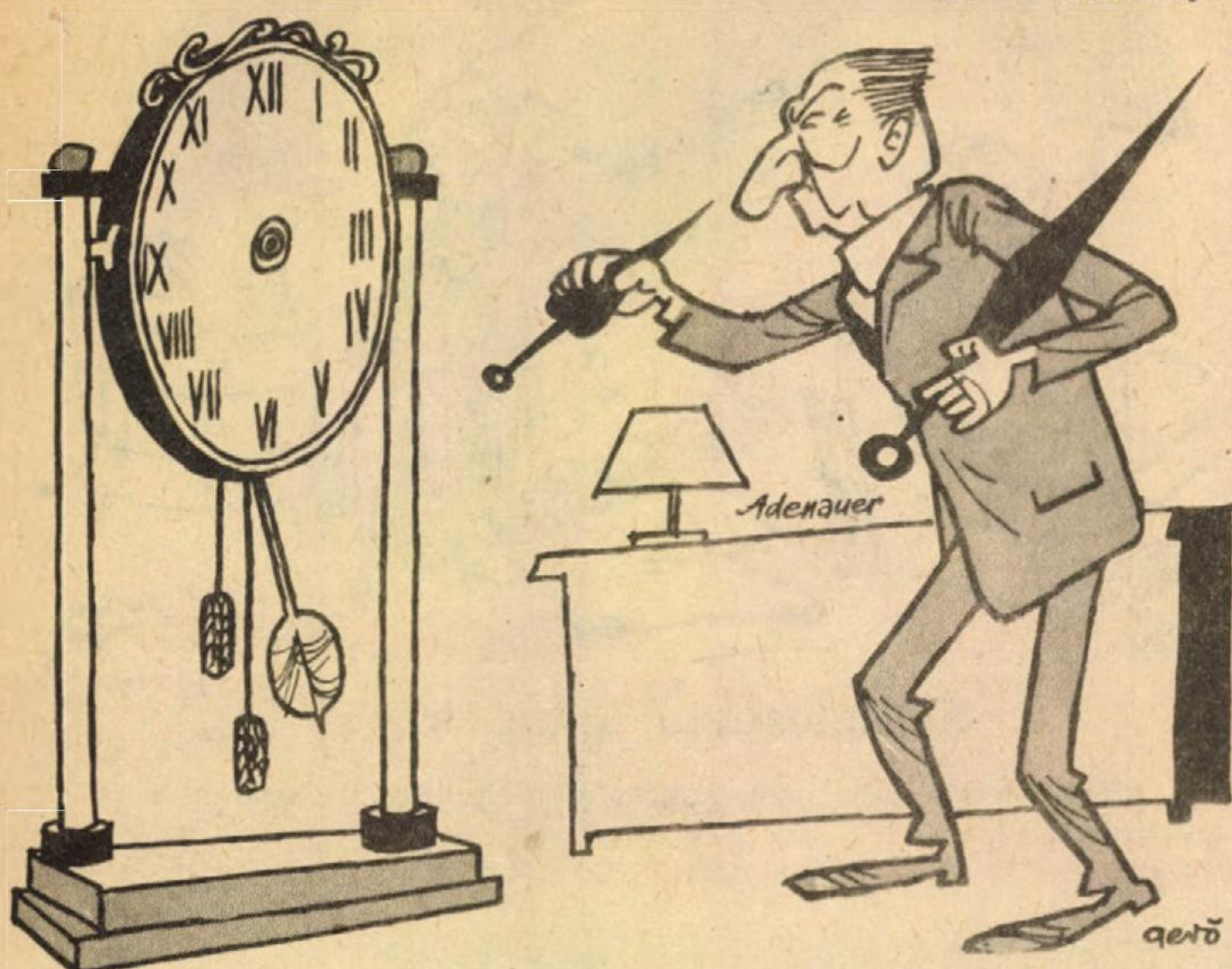
küzdünk. Tűrhetjük-e, hogy a benzin új uralkodó-osztályt ültessen az útkereszteződésekbe?

Gyalogosok, volt kocsitulajdonosok, járni tanuló kisdedek és közlekedési rendőr-barátaim! Segítsetek!

Salamon Magda

Makacs ember

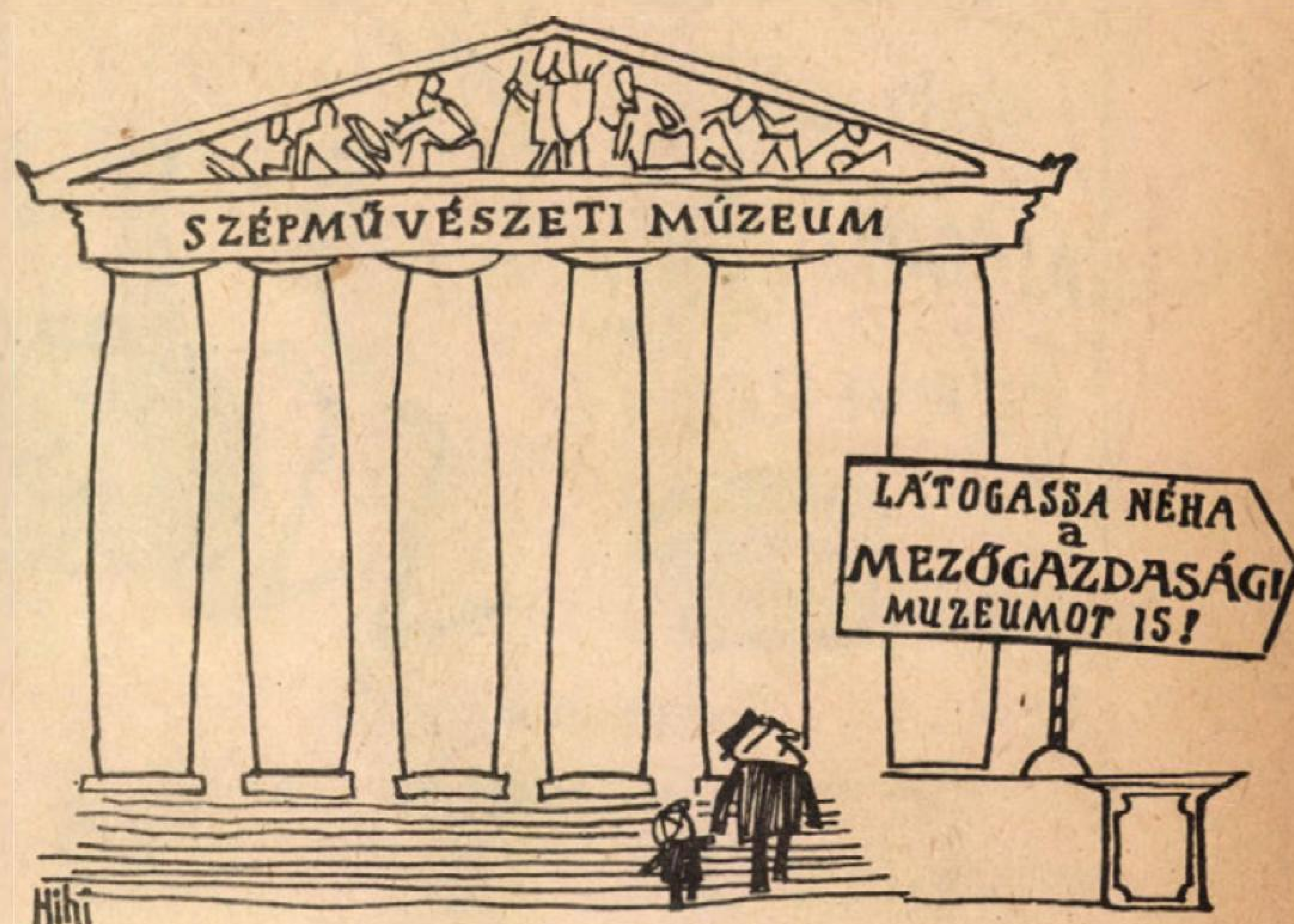
Gerő Sándor rajza

– Ha már nem tudom megakadályozni az idő múlását, legalább ne lássam . . .

Múzeumi hónap

Hegedűs István rajza

NEHÉZ IDŐK

(Történik az adóhivatal egyik szobájában. Az íróasztal mögött a tisztviselő ül, előtte az ügyfél, látványosan szegényes ruházatban. Cukorspárga tartja nadrágját, és húzza össze zakóját. Az ügyfél megkezdett sirámot folytat panaszos hangon.)

Ügyfél: . . . és higgye el, nem azért kérem az adóm leszállítását, mert abból a pénzből esetleg televíziót vásárolnék. Hajjaj, örülök, ha a rádió havi tízforintos díját sikerül kiizzadnom.

Tisztviselő: Ez talán túlzás. Én megszoktam, hogy itt mindenki sír nekem.

Ügyfél: Az lehet, hogy a többiek, de én . . . Sajnos, nehéz időket élünk. Nemcsak magamat, nyolctagú családomat tartom el, hanem nagybeteg harmadunokatestvéremet, és egy már nemkereső papagájt is. Tíz éhes szájat, egy tátogó csőrt táplálni mindennap, nem kis dolog.

Tisztviselő: Van még valami mondanivalója?

Ügyfél: (Papírt szed elő.) Tessék, itt a fellebbezésem, ebben mindent részletesen leírtam. Remélem, hogy ennek a szerencsétlen éhenkórásznak — aki én vagyok —, méltányosan leszállítják az adóját. Viszontlátásra! (Rogyadozva el.)

Tisztviselő: Viszontlátásra. (Magában.) Mindegyik sír, közben . . . (Legyint.)

Ügyfél: (Izgatottan feltépi az ajtót.) Jaj . . . Nem hagytam itt?! . . .

Tisztviselő: Mit, kérem?

Ügyfél: (Keresgél az iratok között.) Egészen biztosan kirántottam! . . . Talán a fellebbezésemhez került . . .

Tisztviselő: De micsoda, kérem?

Ügyfél: Végre, megvan! (Felmutatja.) Az autóm slusszkulcsa! . . .

t. p.

Látta a kínai cirkuszt

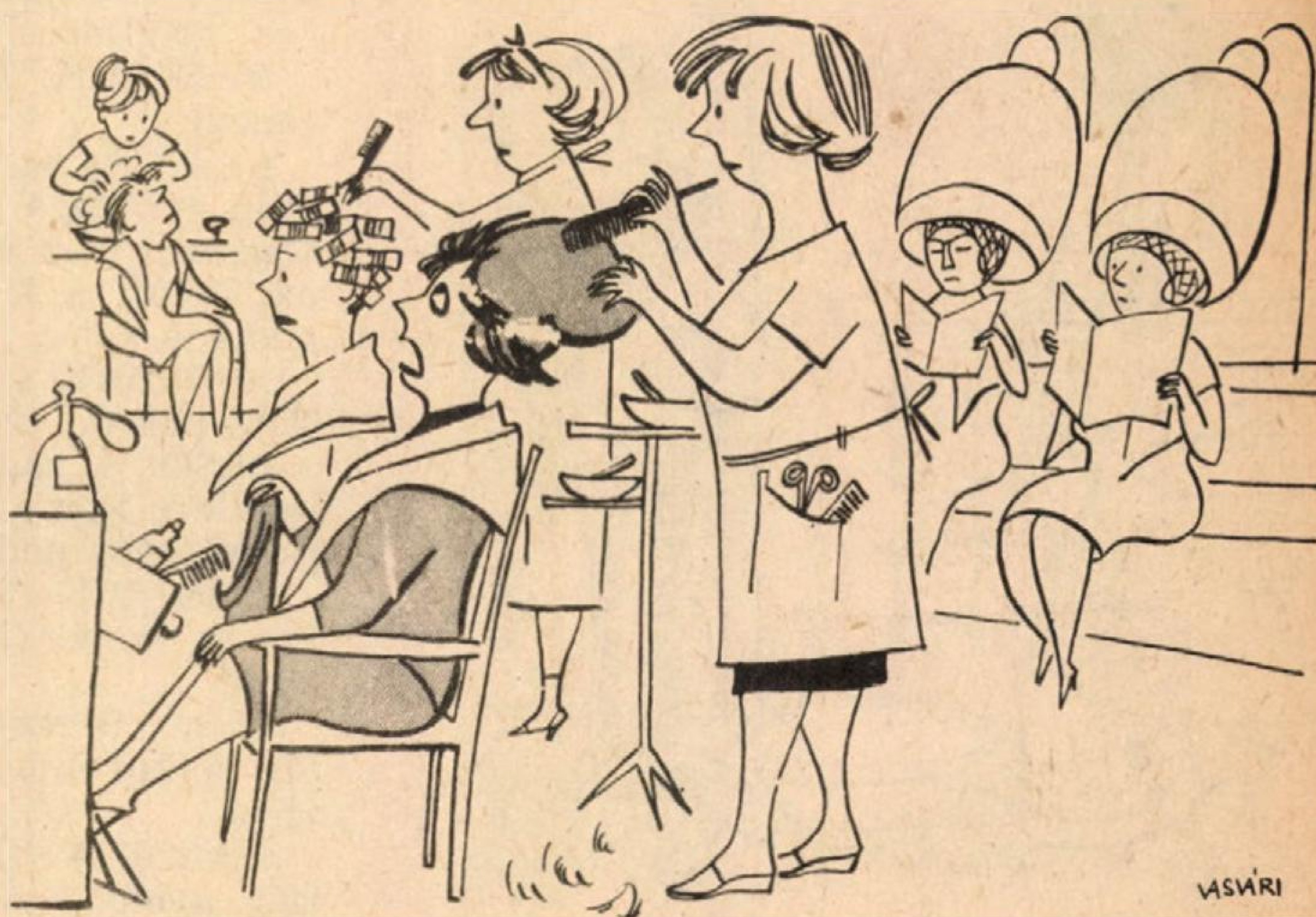
Gerő Sándor rajza

– A borjúpörkölt hova lesz???

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Nem tud egy jó fodrászt?

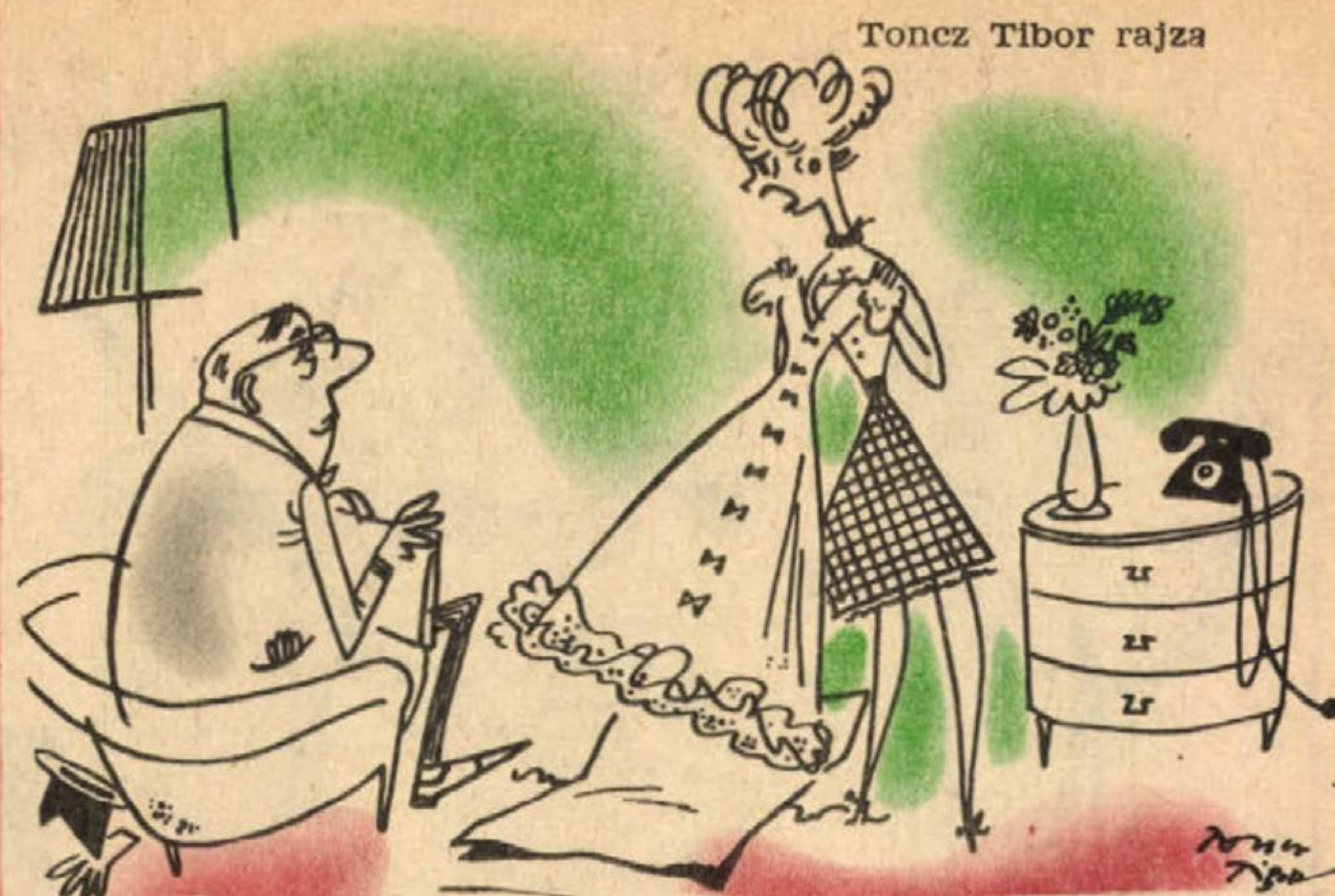
Szegő Gizi rajza

Franciaországban

– Szeretek mindent egyedül csinálni ...

Tencz Tibor rajza

Születésnapi ajándék

– Megkérdem a tudakozót, hogy nájlon-hálóinget elfogadhat-e egy beosztott? ...

Enyelgés

Török János rajza

– Laci? ... Feri? ... Dezső? ... Béla? ...

Komplett csőrepedés

Balázs-Piri Balázs rajza

Fogyókúra

(Két asszony üldögél a cukrászdában. Az egyik buzgón mesél, a másik hallgatja, de közben kézimunkázik.)

ELSŐ ASSZONY *(folytatja a diskurzust):* De a legnagyobb baj Misinél, hogy hajlamos a hízásra ...

MÁSODIK ASSZONY: Igen ... *(Félhangosan számol.)* kilenc ... tíz ... tizenegy ...

ELSŐ: A kövérség a legnagyobb átok. A világ összes tudósai megegyeztek abban, hogy többen pusztulnak el túltápláltságtól, mint éhségtől. Ha nem tudnád ...

MÁSODIK *(ő ne tudná!):* Rádióban is hallottam. *(Tovább számol, elölről kezdi.)* Egy ... kettő ... három ...

ELSŐ: Misimnél az a baj, hogy túlontúl szereti az édességet ... Pedig az a leghizlalóbb.

MÁSODIK: Ne adjál neki.

ELSŐ: Tudod, milyen torkos.

MÁSODIK *(ezt is tudja):* Hogyne! Hat, hét, nyolc ...

ELSŐ: És keveset mozog. Arra sem bírom rávenni, hogy naponta egy órát sétáljon.

MÁSODIK: Ühüm. Kilenc, tíz, tizenegy ...

ELSŐ: Igaz, ha sokat mozog, még jobb étvággyal lát neki az ebédnek. Vacsorát nem volna szabad ennie, de azt élvezi a legjobban. Már ekkora pocakja van ...

MÁSODIK *(rendületlenül olvassa):* Tizenhárom, tizennégy ...

ELSŐ: A zsírlerakódás a legártalmasabb. Pláne rossz a szíve és mint tudod, már nem fiatal.

MÁSODIK *(ezt is tudja, bölcsen):* Mi az hogy! *(Elölről kezdi.)* Egy ... kettő ...

ELSŐ: Persze, ha eltiltom az evéstől, akkor morog. Lépcsőt alig bír járni.

MÁSODIK: Ott a lift ... *(Számol.)* Hét, nyolc ...

ELSŐ: Gyakran köhécsel ... *(Kis csend.)*

MÁSODIK *(most már érzi, illik némi érdeklődést tanúsítani):* Tíz ... tizenegy ... Mondd, és sokat dohányzik? ...

ELSŐ *(megütődve):* Hogy-hogy?

MÁSODIK: Kérdezem, nem dohányzik-e túl sokat? A világ összes tudósai megegyeznek abban, hogy a dohányzás a legnagyobb átok.

ELSŐ *(felháborodva):* Még hogy dohányzik! Csak ez kéne! Úgy látom, te egyáltalán nem figyelsz rám, édesem. Én az öreg dáklimról beszélek ...

(stella)

E heti hirdetésünk

Giccs a háznál

Kormos már az ajtóban újságolta: – Remete Zoltán telefonált, hogy most szívesen élne kedves meghívásunkkal. Felugrik hozzánk délután. Félóra múlva már itt is lesz!

Kormosné ijedten kiáltott fel: – Akkor azonnal giccsteleníteniünk kell a lakást!

Kormos élénken helyeselt.

Remete Zoltán ugyanis éles giccsellenes küzdelmével írta be nevét a magyar közéletbe. Kiállításokat szervezett, amelyeken a vidéki tudásszomjas közönséget ismertette meg a legnépszerűbb giccsekkel.

Na már most Kormosék ezzel a Remetével baráti társaságban ismerkedtek meg. Mint egyik fennkölt szellem a másikkal, úgy társalogtak egymással. Együtt kacagták ki művészeti életünk több giccses megnyilvánulását.

Ezek után valóban rendkívül kínos lenne, ha Remete tetten érné őket, hogy vizet prédikálnak és giccset isznak.

Kormosné fürkész pillantással nézett körül a lakásban, és gyors, határozott mozdulattal a fiókba dobta a könyvespolcot díszítő herendi porcelánt.

– Ezzel meg mi a baj? – érdeklődött Kormos.

– Rózsa. Ha netán nem tudnád, minden virág giccs. De ezen belül is leginkább a rózsa az. Valamire való művész még a természetben is röstelkedve és méltatlankodva fordul el, ha rózsabokrot lát.

– Helyes. Süllyesszük el a kutyát is? – emelte Kormos tanácstalan pillantását egy kis kerámiaszoborra.

Tűnődve vizsgálták. A kutya ugyancsak tűnődve tekintett vissza. Pillantásából, sajnos, nem lehetett kiolvasni, hogy giccs-e, avagy sem.

– Úgy tudom – vélekedett kissé bizonytalanul

a feleség –, hogy csak a fogfájós kutya giccs.

– Na és ha Remete azt hiszi, hogy ennek a kutyának fáj a foga? Ami biztos, az biztos!

És a kutya máris követte a herendi rózsát a fiók mélyére.

– A berendezés – aggályoskodott Kormosné – stílbútor... tehát giccsgyanús.

– Azt már nem – méltatlankodott a férfi –, nem cipeljük a folyosóra a bútorokat. És különben is, hová ültetnéd Remetét?

Éppen a kis zsúrasztalt vonszolták ki a konyhába (kikönyörögte Kormosné, hogy legalább ezt a kifejezetten kispolgári szellemet árasztó bidermejer stílusú bútort tüntessék el), amikor megérkezett Remete.

Kissé szorongva vezették be a lakásba. Ki tudja, a nagy sietségben nem hagytak-e áruló nyomot?

Remete körüljáratta a szobában a folyamatos giccsellenes küzdelemtől kissé fáradt és üveges pillantását, majd megállapodott egy festményen.

Kormosékban elhűlt a vér. Te jó ég! Lebuktak! Megfeledkeztek a képről! A szerencsétlen piktor mindent összefestett a képen, ami csak kompromittáló: vázát rózsákkal, napnyugtát... De ha legalább ennyivel beérte volna. De nem érte be. Az asztal alatt egy macska feküdt!

Az ember elsüllyed szégyenében.

Az asszony pironkodva hebegte: – Nagyanyámtól örököltük... Csak kegyeletből... Ez volt az utolsó kívánsága...

Kormos, a jó férj, felesége segítségére sietett: – És ráadásul egy ügynök a nyakunkba sózta...

Kertész Magda

Elvégezte a Színművészeti Főiskolát

Szegő Gizi rajza

– És mik a tervei vidéken?
– Szeretnék egy fővárosi szerződést...

Tudni kell abbahagyni

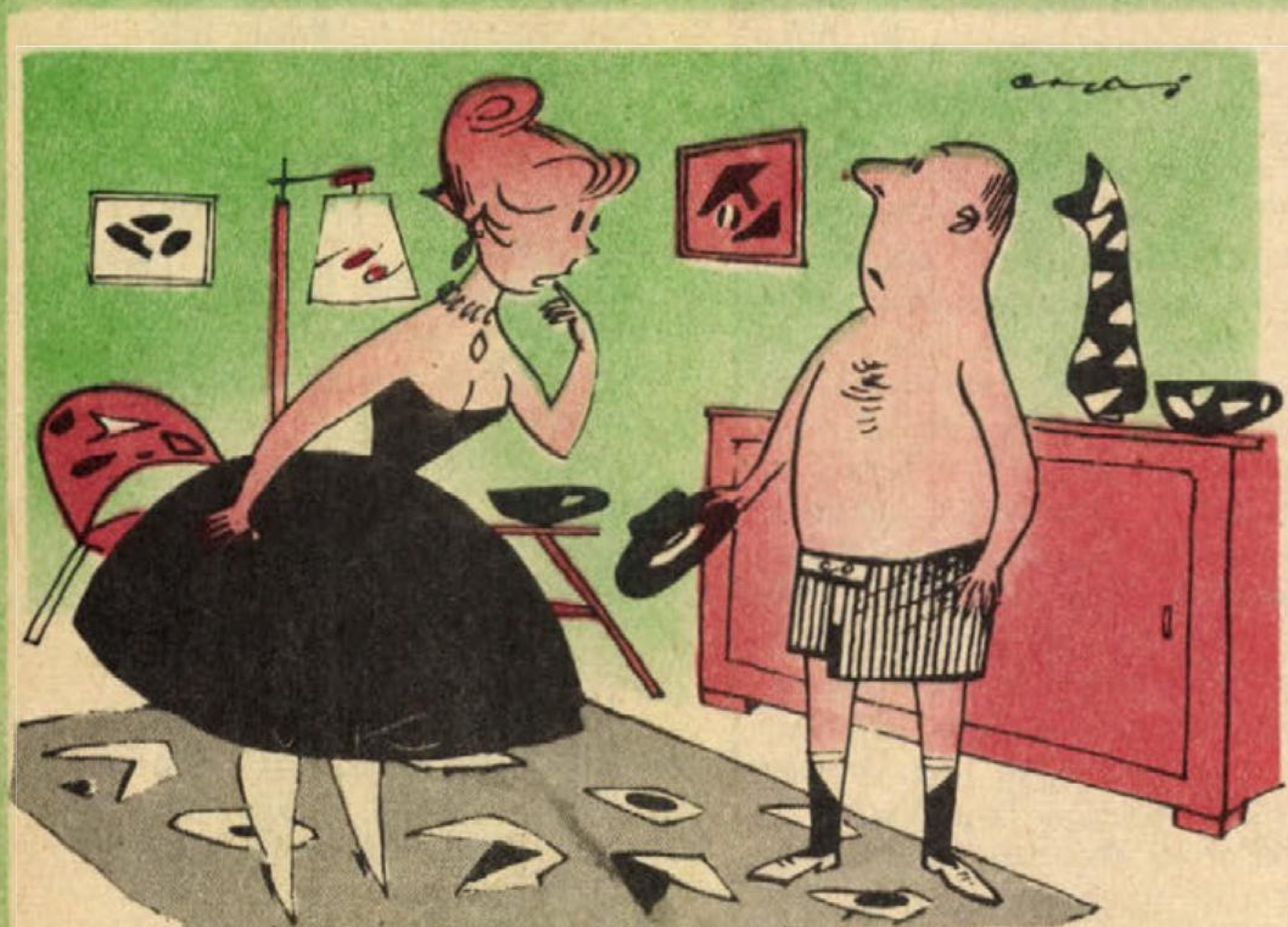
Szür Szabó József rajza

– Köszönöm, nem kérek... A múlt héten két találatom volt!...

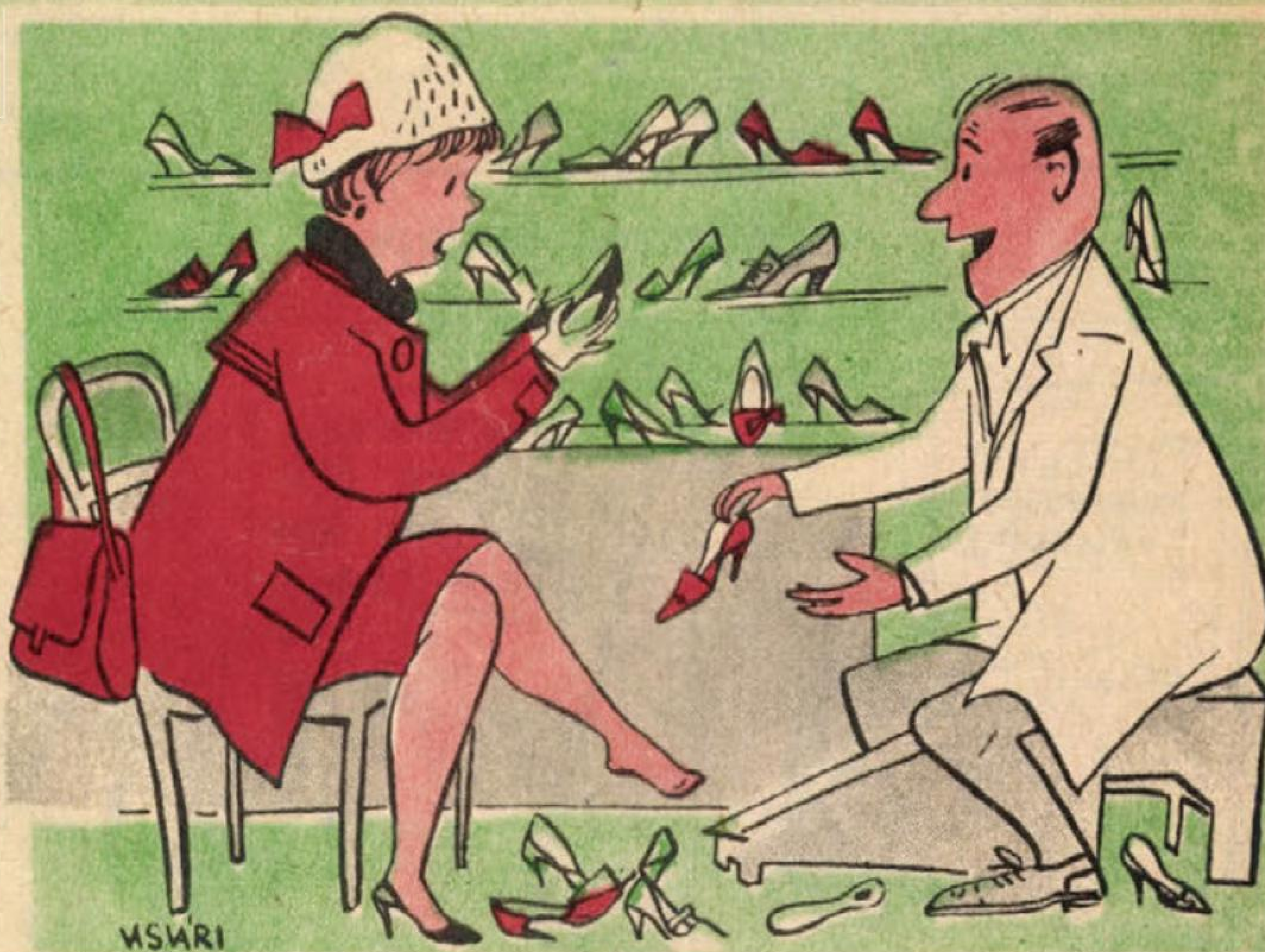
Az új színházi évad tapasztalataiból

Erdei Sándor rajza

– Őrült vagy, Jenő? Így akarsz színházba menni? Néző vagy, nem szereplő...

Egy belvárosi kisiparosnál

– Miért ilyen drága ez a cipő?
– Tetszik tudni, még tele van a fejem a kapitalista gondolkodás maradványaival...

CSÍPJE MEG A MÉH!

A rádió, a televízió, az újság rendszeresen hirdeti, hogy ne dobjuk szemétbe a használt rongyot, gyűjtsük a papírt és a fémet, mert a MÉH átvevőhelyein pénzt kapunk értük.

A II. kerület egyik általános iskolájában a gyerekek felbuzdultak ezeken a felhívásokon, és igazi úttörő lelkesedéssel, őrsönként és osztályonként versenyre keltek egymással, hogy minél több papírt és fémet gyűjtsenek, és az így szerzett pénzből feldíszíthessék osztályaikat és az iskolát.

A MÉH II. kerületi fiókja azonban mindent elkövet, hogy a gyerekek lelkesedését letörje.

Minap az iskolások csoportonként vitték el az összegyűjtött újságokat, folyóiratokat, régi könyveket és fémtárgyakat az átvevőhelyre. Erejüket meghaladó súlyokat húztak-vontak kiskocsikon, zsákokban, piaci kosarakban. Három kisfiú például régi újságokat cipelt. Az első csomót azzal dobta vissza a mogorva átvevő néni, akit regényolvasásban zavartak meg a gyerekek, hogy „nincs rendesen

összekötve". A második köteggel szemben ilyen kifogás nem merülhetett fel, itt viszont azt sérelmezte, hogy „túl régi évjárat". Mi eddig nem tudtuk, hogy a MÉH olvasnivalót gyűjt, és nem papírnak való anyagot.

A harmadik papírcsomót jól átkötötték, és friss újságokból is állott, mégis elődeinek sorsára jutott, mert a lapoknak „gyűrött volt a szélük". Végeredményben a kb. húsz kilós szállítmányt a gyerekek cipelhették vissza a hegyre. ,

Két kislány közel fél mázsa fémhulladékot húzott el kiskocsin a MÉH-hez. Réz és ólomcső is volt a vastárgyak között. Minthogy azonban közelgett a záróra, az átvevő ezt nem vette figyelembe, és az egész mennyiségért összesen húsz forintot kaptak a kislányok.

Tetézi mindezt, hogy a nagymennyiségű papírszállítmánynál az átvevő kisebb mennyiséget tüntetett fel a cédulán, mint amit a mérleg mutatott. Mikor a gyerekek figyelmeztették erre, gorombán rájuk támadt.

A történtek nemcsak, hogy elveszik a gyerekek kedvét az efajta lelkes kollektív munkától, hanem arra is alkalmasak, hogy megrendítsék a felnőttekbe vetett bizalmukat.

Jó lenne, ha az illetékesek gondoskodnának arról, hogy az átvevők is lelkiismeretes munkát végezzenek, ne csak a gyűjtők.

M. I.

Eszi, vagy nem eszi...

Mint újdonsült könyvtári tag, nagy örömmel vettem tudomásul, hogy nem kevesebb, mint hét kötetet lehet egyszerre kölcsönkapni a Szabó Ervin Kölcsönkönyvtár fiókkönyvtárában. Mikor azonban kiválasztottam az ízlésemnek legjobban megfelelő hetet, kellemetlen meglepetés ért. Kiderült, hogy hét könyvből csupán három lehet szépirodalmi tárgyú, a többit az ismeretterjesztő művek közül kell kiválasztani.

Nem tudom, mi a célja ennek a gyermeteg intézkedésnek, mely feltűnően hasonlít egy kisgyermekkori rossz emlékemre, mikor is, ha nem ettem meg a spenótot, nem kaptam tortát. Távolról sem akarom lebecsülni az ismeretterjesztő művek értékét és még kevésbé érdekességét, de miért nem bízzák rá egy nagykorú emberre, hogy mennyi ismeretterjesztést és mennyi szépirodalmat kíván fogyasztani? Ettől függetlenül a ravasz olvasó elviheti mind a hét könyvet, és azt olvassa el belőlük, amelyiket akarja.

(fü)

Desszert és ömlesztett sajt

Vasárnap vonattal utaztunk Ceglédről Budapestre. Alig indult el a vonat, megébeztünk, és felkerestük a büfés-kocsit. Ott a következő dús választék állt rendelkezésünkre (az italokat nem számítva):

Háromnegyvenes desszert,
„Hóvirág" ömlesztett sajt,
Dobozos csokoládé.

Úgy véltük, mást is tarthatnának, mire a következő választ kaptuk: Lehet, hogy mi Ceglédről jövünk, ők viszont Záhonyból, tehát a többi élelem az úton elfogyhatott. Ez igaz, de ettől még nem laktunk jól. És végeredményben utasellátásunk nem három napos múltra tekint vissza, máskor is jött már Záhonyból vonat, ezentúl is fog érkezni, – ha már van büféjével ellátott kocsi, miért nem látják el kellő mennyiségű áruval? Legalább vasárnap!

—sl—

A panaszos bekopog

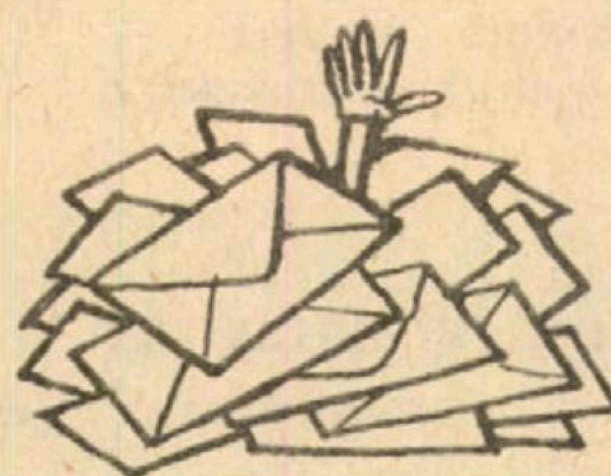
Schwott Lajos rajza

Negyedik évforduló

Első ízben 1958 októberében fordultam bejelentéssel a 8/21. Házkezelőséghez. Megírtam, hogy hibás tervezés és kivitelezés miatt fürdőszoba-kályhám füst-elvezetése rossz, használata életveszélyes. Ugyanez a helyzet több más lakásban is.

Panaszos és sürgető leveleink azóta ismételten megjárták a ke-

rületi Házkezelőséget, a budapesti Igazgatóságot, a Kerületi és a Fővárosi Tanács illetékes osztályait.

Időközben elkészült házunk külső és belső tatarozása, de fürdőszobáink füst elvezetése változatlanul megoldatlan maradt. Igaz, panaszos leveleinkre mindig kaptunk választ. Türelemre intettek. Mi pedig türelemre intve magunkat, fürdőkbe jártunk – tisztálkodás céljából.

Levelező mozgalmunk évfordulóját kicsiny, de harcos kollektívánk mindig szeretettel ünnepli meg. Most a negyedik évfordulóra készülődünk. Elhangzott olyan javaslat, hogy készíttessünk törzsgárda-jelvényt, és ezzel ajándékozzuk meg bürokráciában megőregedett ügyünk intézőit.

Somodi Károly

Bp. VIII., Dugonics utca 3. sz.

JELENTEM ALÁSSAN...

A harmincas évek derekán Janovics Jenő kolozsvári színigazgató rendezte a szegedi szabadtéri színpadon „Az ember tragédiáját". Sok statisztát kívánt a nagyszabású előadás, és Janovics kijárta a parancsnokságon, hogy egy csapat katonát is rendelkezésére bocsássanak. A szegedi háziezred harmadik századának egy szakasza egy mokány cugszfűrer vezetésével szabályszerű felszereléssel, fegyverrel, percnyi pontossággal érkezett reggelenként a próbákra. Az egyiptomi képben szerepeltek, mint felszabadított rabszolgák.

Nem ment könnyen a dolog a derék bakákkal. Janovics sokat vesződött a színház területén járatlan hadfiakkal, akik egyébként csak saját parancsnokuk szavát szívlelték meg. Színésztársaim sokat derültek a szakaszvezető harsány vezényszaván:

– Szakasz, vi-gyázz! Irány a trónszék! Hangos örömkiáltással futás végig a színpadon, integetés a fáraó felé. In-dulj!

A rendező gondos munkájával, és az altiszt közvetítésével végül is hibátlanul pergett a jelenet. A katonák lassacskán megtanulták a végszavakat, és feljebbvalójuk vezényszava nélkül is ügyesen eljátszották szerepüket. A sikeres főpróba után Janovics ki is utalt számukra egy kis papramorgót.

A premiéren is pontosan jelentkeztek a katonák. Az ügyelő intézkedésére kellő időben helyet foglaltak a kulisszák mögött.

Elhangzott a végszó, az ügyelő intett, de senki sem mozdult. Végre betuszkolta őket a színpadra, de ott csak tanácstalanul hunyorgattak a reflektorok fényében, senki sem rohant a fáraó felé, senki sem ujjongott, ahogy azt a rendező, sőt Madách előírta. A nézőtérről Janovics dermedten figyelte, hogy teszi tönkre a hadsereg a fontos egyiptomi képet. A szünetben méltatlankodva vonta felelősségre a szakaszparancsnokot:

– Mi történt magukkal? Miért nem kiáltoztak? Mindent elfelejtettek, amit két hétig tanultak?

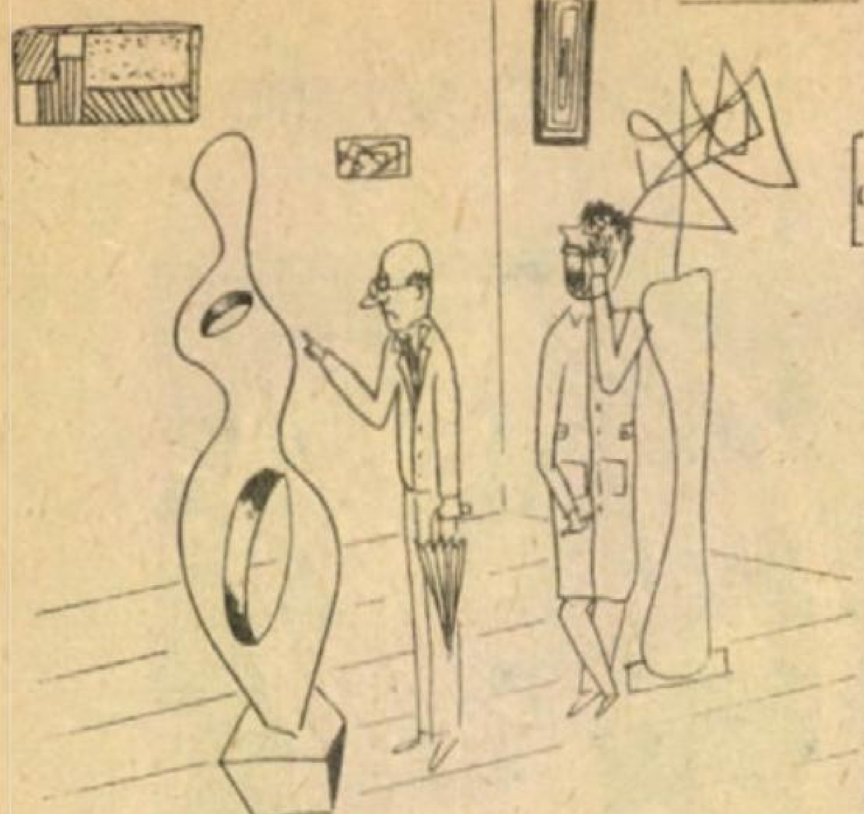
Az altiszt haptákba vágta magát, és így szólt:

– Jelentem alássan, nem tanultunk mi senkitől semmit. Mi második szakaszbeliek vagyunk. Eddig az első szakasz járt ide tanulni, de ők ma hajnalban kimasíroztak lőgyakorlatra.

Fellegi István

BEKÜLDÖTT RAJZOK

Modern

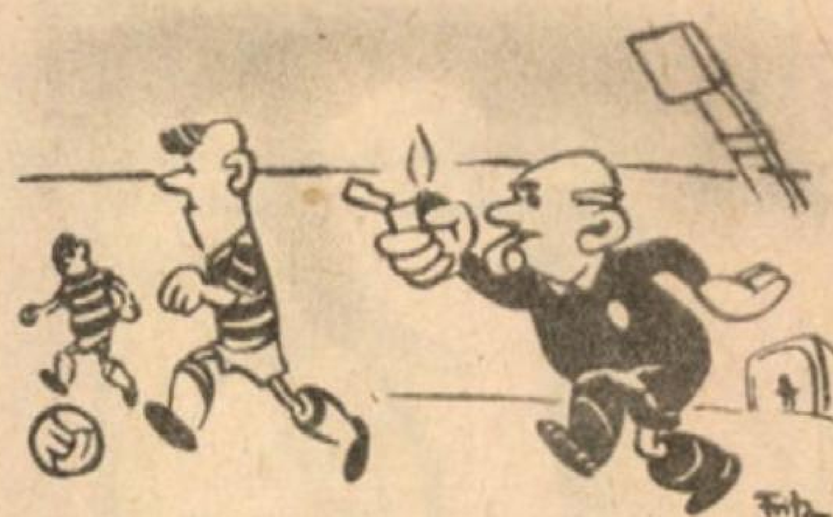

– Ennek mi a címe?
– Lyuk az életrajzon!

Fokozás

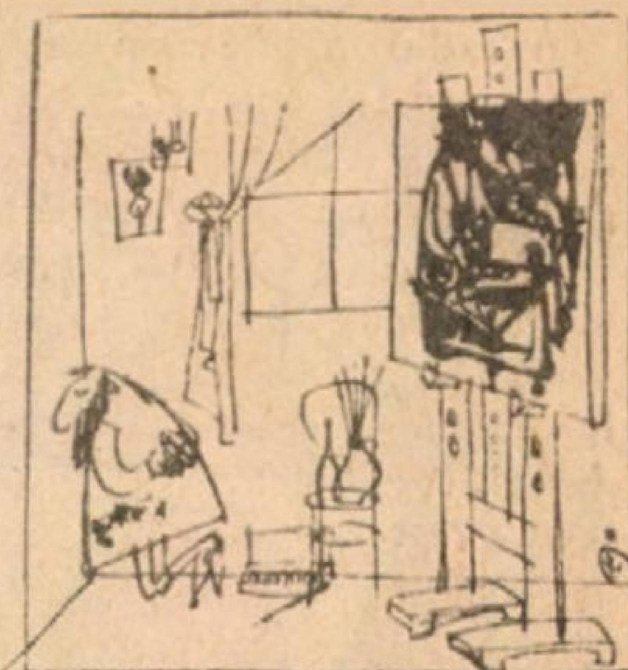

Esti mérkőzés

Rövidzárlat

Önkritika

Egy védőügyvéd naplójából

Január 15. Megvacsoráztam és már a lefekvéshez készülődöm, midőn cseng a telefonom. Kétségbeesett női hang beszél:

— Azonnal keressen fel! — sír bele a telefonba. — Doktor Herring Pálné vagyok, férjem főosztályvezető a Középipariban. A férjemmel borzasztó dolog történt!

— Mi történt? — érdeklődöm.

— Kérem, jöjjön el hozzánk, itt mindent elmondunk! Ő is itthon van, teljesen össze van roppanva! Ön a legelső védőügyvéd hírében áll, nagyon kérem, jöjjön fel hozzánk!

Nem tudtam kitérni a hívás elől, mondhatom, nem szívesen mentem. Nem szeretek látatlanban elvállalni semmiféle védelmet. Jóhíremnek ez az első titka: nem vállalok el olyan ügyet, amely kilátástalan. Mit tudom én, milyen dologba keveredett bele ez a Herring, amiből nem tudom kihúzni! Szóval úgy mentem el, mint akinek a fogát húzzák.

A főosztályvezető lakásán a mesterségem folytán már jól ismert hangulat fogadott. Herring haloványan, reszkető ujjakkal cigarettázott a karosszékében, még a beszédre is képtelen volt. A felesége tájékoztatott Herring vád alá helyezéséről.

Figyelmesen végighallgattam. Herring Pálban csupán akkor csillant meg az élet némi jele, midőn az asszony elbeszélése után a véleményemet várták. A főosztályvezető ijedt, könyörgő tekintetet vetett felém.

Bevallom, szeretem az ilyen drámai pillanatokat. Élvezem azt a pattanásig feszült csendet, mely szavaimat megelőzi. Lassan behajtottam blokk-füzetemet, melyre néhány gyors feljegyzést firkantottam, majd az összeomlott férfi felé fordultam és így szóltam hozzá:

— Elvállalom a védelmét. Fel fogják menteni önt!

Február 28. Alaposan áttanulmányoztam az ügyészség vádiratát doktor Herring Pál ellen. A vádirat szerint Herring — mint felettes hatóság — másfél évig hitegette Frász Jenő ipartervezőt, hogy átszervezett hivatalából új munkabeosztásba helyezi el. Frász egy évi reménykedés után felakasztotta magát, négy árvát hagyva hátra. Egy másik ügyben, bi-

zonyos Gluck Oszkár ellen hozott jogtalan fegyelmi határozat kivizsgálása ügyében Herring doktor az ügyet elfektette, a kivizsgálást elsikkasztotta, hanyag nemtörődömsége folytán Gluck Oszkár az őrültek házába került, felesége elhagyta és barátai megtagadták. A főosztályvezetőt ennélfogva az ügyészség kétrendbeli hűtlen kezeléssel, beosztásával való visszaéléssel, szabotázs-cselekmények sorozatos elkövetésével vádolja.

Május 10. Ma került tárgyalásra a Herring ügy. A legnagyobb nyugalommal néztem a tárgyalás elé. Mikor védőbeszédemre került a sor, megint elfogott az a mámoros érzés, melyet csupán nagy színészek érezhetnek a drámák fordulópontjain.

— Uraim — fordultam a bírák felé —, védencem felmentését kérem valamennyi vádpont alól, miután törvénysértést követnénk el, ha Herring doktort bármiben is elmarasztalnánk. Védencem nem követett el törvénybe ütköző cselekményt. Hűtlenül, hanyagul kezelni ugyanis csupán anyagi eszközöket, állami javakat, hivatali, felszerelési tárgyakat lehet. Eleven személy hűtlen kezeléséről a törvénykönyvek sehol sem emlékeznek meg. Frász Jenő hanyag kezelésére nincsen paragrafus! Vagy megkérdem az ügyész urat, beigazolódott-e a tárgyalás során, hogy Herring Pál főosztályvezető tettlegesen bántalmazta Gluck Oszkárt? Vagy használt talán a vádlott beosztottjával szemben sértő, esetleg trágár kifejezést, mely esetben a törvény természetesen védelmére kelhetne Gluck Oszkárnak? Ilyesmit védencem sohasem követett el. Frász Jenő és Gluck Oszkár sorsa igen sajnálatos, védencem mélységesen fájlalja is a történteket, de a bírósági felelősségrevonás ellen a leghatározottabban tiltakozik. Szabotálni lehet egy építkezést vagy egy határozatot, de egy emberi sorsot? Ki hallott még ilyesmit!

A bíróság rövid tanácskozás után meghozta a döntést. A főosztályvezetőt minden vádpont alól felmentette.

A folyosón Herringné sírva-nevetve borult a nyakamba, a kollégák sorra gratuláltak. Herring doktor boldogan szorította meg a kezemet. A győzelem ünnepi hangulatában távoztam a bíróság épületéből.

Október 3. Herring főosztályvezető hívott fel telefonon. Azt mondja, keressem fel a lakásán délután, megint van egy kis baj. Ott leszek — ígértem meg szívesen a régi ügyfélnek. Igaz szeretettel fogadtak. Konyakozás közben Herring rátért a meghívásom okára.

— Ezúttal nem jelentős ügyben kérem a segítségét — jegyezte meg mosolyogva. — Talán nem is illett volna önt, a nagyhírű védőügyvédet kérni fel erre, de a régi barátság miatt ugyebár ... szóval arról van szó, hogy nem tudok elszámolni egy vállalati autóbuszjegy-blokkal, negyven vagy ötven vonaljegyről van szó ...

Felugrottam, elképedve néztem rá!

— Sajnálom — kiáltottam —, erre keressen más ügyvédet! Reménytelen védelmet nem vállalok! Az isten irgalmazzon önnek!

Somogyi Pál

FINOM KIS MÁRKÁK!

Gerő Sándor rajza

Ezek a figurák garantálják a minőséget!

Franco-kávé nem hasonlítható össze a többivel!

Elnök a fekete fejjel, minden alkalomra!

Amerikai produkció

A humor KÖNYVÉBŐL

SCHOPENHAUER német filozófustól egy vendégségben megkérdezte a ház asszonya:

– Mit szeret jobban: a paprikás csirkét, vagy a filozófiát?

A híres bölcselő habozás nélkül vágta rá:

– A paprikás csirkét.

– Szóval, akkor a filozófia voltaképp fölösleges? – ingerkedett az asszony. – Akár le is mondhatna róla.

– Nem, asszonyom. A filozófia nélkülözhetetlen, valahányszor nincs kéznél csirkepaprikás.

DIOGENES a nyilvános kút közelében néhány retekből álló szerény vacsoráját fogyasztotta. Meglátta ezt Aristoppos, az udvari filozófus, s így szólt hozzá:

– Ha hajlandó volnál zsarnokunknak egy kicsit hízelegni, nem volnál kénytelen retekkel táplálkozni.

Diogenes szelíden replikázott:

– Te pedig, ha hajlandó volnál retekkel táplálkozni, nem lennél kénytelen a zsarnoknak hízelegni.

SZÁNTÓ GYÖRGY uzsonnán volt egy íróbarátjánál. A ház szépreményű fia a sarokban házidolgozatán piszmogott. Valamin megakadt, s a vendéghez fordult:

– Gyurka bácsi, hogyan lehet szenvedő alakba áttenni ezt a mondatot: „Jákób megáldotta tizenkét fiát"?

A vendég, szokása szerint, előbb egy jó hangosat nevetett.

– Jákób meg lett áldva tizenkét fiával.

TALLEYRAND-t felszólította egy előkelő s roppant erényes dáma, hasson oda, hogy az államhatalom szüntesse meg a dohányzás és az ivás *bűnét*.

– Szívesen, Madam – hajolt meg készségesen a felszólított –, csak előbb nevezzen ön meg két *erényt*, amely évi százhatvan millió frankot jövedelmez az államnak.

Tanult a hibákból

Toncz Tibor rajza

– Na, most már hozzákezdhetnek a lakótelep építéséhez! . . .

Nem közölhető kéziratot küldtek:

A. Győző, Bp. V., Kálmán u. — F. Imre, Bp. IV., Madridi u. — V. László, Szeged. — N. József, Jászberény. — Sz. Sándor, Bp. XII., Böszörményi út. — B. B., Badacsony. — H. László, Bp. XX., Árpád u. — K. Béla, Mohács. — B. Mátyás, Miskolc. — P. István, Bp. XIV., Egressy út — B. Kálmán, Bp. XII., Márvány u. — H. László, Bp. XXI., Szabadság u. — M. László, Komló. — S. István, Miskolc. — H. Zoltán, Szeged. — K. Sarolta, Bp. 112. Pf. 30. — P. Erzsébet, Mátészalka. — Sz. Károly, Bp. XIII., Kresz Géza u. — K. B., Bp. X., Maglódi út. — K. Ö., Bp. XIII., Röppentyű u. — M. Károly, Bp. VII., Bethlen Gábor u.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.5563 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.